

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut politologických studií

Katedra politologie

Bakalářská práce

2018

Tereza Plíštilová

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut politologických studií

Katedra politologie

Mediální obraz Bašára al-Assada v době Arabského jara:

Kontext židovské diaspory

Bakalářská práce

Autor práce: Tereza Plíštilová

Studijní program: Politologie a mezinárodní vztahy

Vedoucí práce: Hana Kubátová, M. A., Ph.D.

Rok obhajoby: 2018

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne

Tereza Plíštilová

Bibliografický záznam:

PLÍŠTILOVÁ, Tereza. *Mediální obraz Bašára al-Assada v době Arabského jara: Kontext židovské diaspory*. Praha, 2018. Počet stran s. Bakalářská práce (Bc). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut politologických studií. Katedra politologie. Vedoucí bakalářské práce Hana Kubátová, M. A., Ph. D.

Rozsah práce: 81 510 znaků

Anotace

Bakalářská práce zkoumá mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada v izraelských denících Haaretz a The Jerusalem Post, přesněji v jejich online verzích v době Arabského jara v Sýrii (2011-2012). Bakalářské práce odpovídá na následující výzkumné otázky: 1. Jak se v letech 2011-2012 proměnil mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada na zpravodajském serveru Jpost.com? 2. Jak se v letech 2011-2012 proměnil mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada na zpravodajském serveru Haaretz.com? 3. Jaká témata a události byly v letech 2011-2012 často zmiňovány a vedly tak k rozdílným pohledům zkoumaných deníku na syrského prezidenta Bašára al-Assada? Teoretická část práce je věnovaná normativní teorii médií, objektivitě médií a roli médií v politice a ve společnosti, jakož i charakteristice obou deníků. Pro bakalářskou práci byl zvolen smíšený výzkum, tedy využití kvalitativní a kvantitativních metodologie v jedné výzkumné akci, které se věnuje druhá teoretická část bakalářské práce. Jako podoba kvalitativní metodologie byla zvolena diskurzivní analýza, a v případě kvantitativní metodologie byla zvolena obsahová analýza. V bakalářské práci bylo za pomoci klíčových slov analyzováno 231 mediálních sdělení, jejichž data jsou zpracována v Microsoft Excel, a která jsou přílohou bakalářské práce. Třetí část bakalářské práce je věnovaná analýze sesbíraných dat.

Annotation

The bachelor thesis examines the media image of Syrian President Bashar al-Assad in Israeli daily coverage of Haaretz and The Jerusalem Post news websites during the first the Syrian Arab Spring (2011-2012). The research questions this dissertation aims to answer are the following: 1. How the media image of Bashar al-Assad has changed during the years 2011 and 2012 on the web Jpost.com. 2. How the media image of Bashar al-Assad has changed during the years 2011 and 2012 on the web Haaretz.com. 3. What were the key events and developments that have lead to a different views on Bashar al-Assad? The thesis is divided into three main parts, the first theoretical part contains normative media theory, objectivity of the media and role of the media in politics and society as well as the characteristics of both newspapers. Regarding the methodological framework, mixed research methods were chosen in order to combine qualitative and quantitative approaches. Discourse analysis was identified as the ideal approach for the qualitative part, while content analysis was chosen as the most suitable method for the quantitative part. The research analyses 231 media content including media reports, commentaries, and opinion section.

Klíčová slova

Sýrie, Izrael, diaspora, mediální obraz, Bašár al-Assad, online média, Haaretz, The Jerusalem Post

Keywords

Syria, Israel, diaspora, media image, Bashar al-Assad, online media, Haaretz, The Jerusalem Post

Title

The media image of Bashar al-Assad during the Arab Spring; The context of Jewish diaspora

Poděkování:

Ráda bych na tomto místě poděkovala vedoucí práce Haně Kubátové, M. A, Ph.D. za její nekonečnou trpělivost při vedení mé bakalářské práce, za její cenné rady a odborné vedení a za její čas strávený konzultacemi.

Obsah

Úvod.....	1
1 Teoretická část.....	6
1.1 Normativní teorie chování médií.....	6
1.2 Objektivita.....	7
1.3 Média a jejich dosah na společnost.....	7
1.4 Role médií v politice a mezinárodních vztazích.....	9
1.5 Konstrukce mediálního obrazu.....	10
1.6 Základní charakteristika zkoumaných médií.....	11
1.6.1 Haaretz.....	11
1.6.2 The Jerusalem Post.....	12
2 Metodologická část.....	13
2.1.1 Podoby kvalitativního a kvantitativního výzkumu.....	13
2.1.2 Přednosti a nevýhody jednotlivých výzkumů.....	14
2.2 Smíšený výzkum.....	15
2.2.1 Vztah kvalitativního a kvantitativního výzkumu.....	15
2.2.2 Vymezení pojmu.....	16
2.2.3 Přednosti a nevýhody smíšeného výzkumu.....	17
2.3 Výzkumné otázky.....	17
2.4 Hypotézy.....	18
2.5 Kódování, klíčová slova, počet zkoumaných mediálních sdělení.....	20
2.6 Metody.....	21
3 Analytická část.....	22
3.1 Sentimentální analýza Bašára al-Assada.....	22
3.1.1 Bašár al-Assad v roce 2011.....	23
3.1.2 Bašár al-Assad v roce 2012.....	25
3.2 Bašár al-Assad v politicko-vojenské rovině.....	27
3.3 Izraelský narativ demokracie.....	30
Závěr.....	35
Summary.....	37
Použitá literatura.....	40
Seznam příloh.....	47

Úvod

„Nemůžete válčit na Blízkém Východě bez Egypta a nemůžete uzavřít mír bez Sýrie.“

-Henry A. Kissinger

Arabské jaro¹ (*ar-Rabī‘ al-‘Arabī*), které můžeme definovat jako masové hnutí ve jménu vládních reforem, započalo 17. prosince 2010 v Tunisku. Pouliční prodavač zeleniny Mohamad Bouazizi, který dnes bývá vnímán jako katalyzátor událostí, se v reakci na neoprávněné zabavení jeho zboží a následné beznadějnosti vůči zkorumpovanému systému, nakonec polil benzínem a v centru města Sidi Bouzid upálil (Elman, 2012, s. 98). Tato událost zažehla masivní vlnu občanských protestů, které se náhle rozšířily z Tuniska i do dalších zemí Severní Afriky a zemí Blízkého východu (MENA)². Tyto protesty někdy bývají mylně vyzdvihovány jako boj za demokracii. Ve skutečnosti se však jednalo o protesty volající po socio-ekonomických reformách, jako např. právo na stejné životní podmínky, rovný přístup ke vzdělání nebo boj s korupcí.³ V Sýrii jako i v některých dalších zemích (např. Libyi či v Jemenu) se protesty transformovaly během několika měsíců v občanskou válku.

Dnes je Arabské jaro některými vnímáno jako jedna z nejmasovějších politických a sociálních mobilizací ve jménu reform na Blízkém východě od dob dekolonizace (Agdemir, 2016). Tato mobilizace způsobila již na konci února 2011 rezignaci čtyř hlav států: prezidenta Tuniska Zine El Abidine Bena Aliho, který zastával prezidentský úřad od roku 1987, prezidenta Libye Muammara Gaddafiho (ve funkci od roku 1969), prezidenta Egypta Hosniho Mubaraka (ve funkci od roku 1981) a prezidenta Jemenu Ali Abdullaha Saleha (ve funkci od roku 1978). Tyto události bývají též popisovány jako revoluce na Blízkém východě (Podeh, 2012, s. 10-18). Dle sociologa Michaela Kimmela můžeme revoluci charakterizovat dle tří historických fází, tedy existence tzv. předpokladu, srážky a spouštěče. Předpokladem bývá většinou dlouhodobá autoritářská vláda, která má za následky strukturální posuny v sociálních základech společnosti. V druhém případě tzv. srážky⁴ se jedná o vznik opozice vůči režimu. V poslední

---

¹ S pojmem „Arabské jaro“ přišel údajně poprvé americký časopis Foreign Policy (Massad, 2012). Tento pojem ve svém článku poprvé použil americký politolog Marc Lynch (2011).

² MENA je anglickým akronymem pro „Middle East and North Africa“, který je často využíván ve vědeckých pracích odkazující na region Blízkého východu a Severní Afriky.

³ Uvědomění v tomto ohledu sehrála mj. i řeč bývalého amerického prezidenta Baracka Obamy, kterou pronesl na univerzitě v Káhiře v roce 2009.

⁴ Z anglického názvu „precipitants“, je obtížně přeložitelným pojmem do češtiny, který však může být definován jako „příčina určité akce nebo události“.

řadě, jako tzv. spoušť většinou slouží historická událost, která uvede revoluci v pohyb (Podeh, 201, s. 12-13). Arabské jaro s sebou nese všechny tři historické fáze revoluce, jak definuje Kimmel. Jako demonstrativní příklad může sloužit např. Egypt, kde třicetiletá autoritářská vláda prezidenta Hosniho Mubaraka reprezentuje fázi předpokladu, jedna z potenciálních opozičních sil Muslimské bratrstvo reprezentuje srážku a Muhammad Bouazizi posloužil jako spouštěč událostí, které vyústily až k protestům v lednu 2011 na náměstí Tahrir v Káhiře.

V březnu 2011 dorazila vlna protestů, ačkoliv zpočátku v menší míře, i do Sýrie. Syrský režim se po desetiletí snažil likvidovat své politické oponenty a uměle vyžadoval loajalitu svého obyvatelstva pod hrozbou represí (Wadeen, 1998). U svého zdárného konce se ocitl již v dubnu 2011, kdy sto tisíc⁵ protestujících volalo po odstoupení prezidenta Bašára al-Assada ze své funkce. Prezident Bašár al-Assad se však i přes násilné protesty, za podpory zahraničních aktérů, zejména Ruska a Íránu, udržel ve své funkci dodnes. Protesty v Sýrii se již od samého počátku neobešly bez zákroků bezpečnostních složek Assadova režimu (Greenwood a Jenkins, 2015, s. 207), které vyústily v hromadné zatýkání protestujících.

Arabské jaro, které otrásl celým arabským světem, přineslo různorodé politické směry, od liberalizace v Tunisku k návratu militantně autoritářského režimu v Egyptě, přes občanské války v Sýrii, Jemenu a Libyi k pokračování autoritářského status quo v Alžírsku a dalších arabských monarchiích, ale i novou vlnu akademického výzkumu, která se snaží vysvětlit dynamiku post-2011 Blízkého východu (Bank, 2015, s. 25). Stalo se tak mj. i díky technologické revoluci, kdy přítomnost televize v téměř každé domácnosti zintenzivnila pocit nedostatku základních práv jako např. svoboda, právní stát, svobodné volby, ale i takové základní potřeby jako rovné pracovní podmínky a příležitosti či přístup ke vzdělání (Dajani, 201, s. 5-6). Svou významnou roli také poprvé sehrály komunikační systémy v podobě internetu a sociálních sítí, za jejichž pomoci se vytvořil náhodný disent⁶. Míra vlivu sociálních sítí na protesty v průběhu Arabského jara je diskutabilní. Nepochybně však sociální sítě sehrály určitou roli v Egyptě a Tunisku⁷ (Howard, Duffy, Hussain, Mari a Mazaid, 2011). V Egyptě

---

⁵ Jedny z největších protestů se konaly na náměstí Homs v hlavním městě Damašku 18. dubna 2011 (Stack a Zoepf, 2011)

⁶ Dajani (2010, s. 5-7) mluví o tzv. „náhodě“ (*surreal accident*), která na sebe nabalila události jako „sněhová koule“. Přesněji odkazuje na tragickou událost tuniského prodávče Muhammada Bouziziho, jenž zapříčinila masové protesty v okolních zemích.

⁷ Tzv. „*Twitter revoluts*“ v Egyptě a Tunisku (Elman, 2012, s. 100). Svou zásluhu však měly i sociální sítě jako Facebook, Youtube nebo televizní stanice Al-jazeera.

mělo v roce 2012 přístup k internetu 35,6 % lidí z celkové populace. V případě Tuniska se k roku 2016 jednalo až o 52 % lidí z celkové populace země. Pro srovnání např. v Jemenu dosahovalo internetové pokrytí v roce 2010 pouhých 1,8 % na populaci. Je však nutné podotknout, že již během dvou let přístup k internetu vzrostl až na 15 %⁸ na populaci.

Politolog Menachem Klein (2012, s. 28) uvádí, že izraelská veřejnost odmítá dopad Arabského jara na izraelskou politiku a jakýkoliv jeho další vliv na události v Izraeli. I přesto se napříč Izraelí odehrála v červnu a srpnu 2011 řada masových protestů ve jménu sociálně-ekonomických reforem⁹, týkající se zejména vysokých cen bydlení. Klein (2012, s. 29) tímto tedy argumentuje, že objektivní pozorovatelé spojily tyto masové demonstrace jako důsledek Arabského jara. Z toho argumentu můžeme vyvodit, že izraelské protesty byly inspirovány, ačkoliv v jiné míře, s těmi probíhajícími v ostatních zemích regionu. Zejména mladší generace Izraelců, skrze nová média jako sociální sítě, dokázala mobilizovat k protestům širokou škálu lidí z různorodých socio-ekonomických skupin.

Masmédia a moderní technologie nám dnes snadno umožňují přístup k informacím z celého světa v relativně krátkém čase. Svět se tedy otevřel pozorování a zkoumání novými způsoby, které v minulosti nebyly možné. Častěji tak naši pozornost upoutávají události, které se vymykají každodennímu životu. Jak ve svém výzkumu uvádějí Greenwood a Jenkins (2015, s. 209), mezinárodní zpravodajské pokrytí se více zaměřuje na neobvyklé události, které by mohly mít dopad na státy, ke kterým se dané čtenářstvo (diváci/*viewers*) vztahuje. Syrská válka, která již dávno přerostla v mezinárodní konflikt mocností sledující své vlastní zájmy, měla mj. za následek masivní odliv syrských občanů, mj. i do okolních zemí. Izrael i přes svou formální neutralitu¹⁰ v syrské válce, má na ukončení konfliktu zájem. Dosud nevyjednaný mírový proces se Sýrií, nemůže začít bez stabilizované Sýrie, v jejímž čele bude i přes odpor, alespoň části nejen vlastního obyvatelstva¹¹, s největší pravděpodobností prezident Bašár al-Assad. Budoucnost pro stabilizaci regionu tedy v příštích letech bude ležet na mírové dohodě Izraele a

---

⁸ Vzhledem k nepravidelnosti sběru dat v čase, byla vybrána dostupná data vztahující se z časového hlediska nejbližší k Arabskému jaru (internetworldstats).

⁹ Tedy ve jménu reform, tak jak tomu bylo v ostatních zemích Arabského jara.

¹⁰ I přes oficiální neutralitu Izraele v konfliktu, Izrael již několikrát reagovala zásahem na vojenské základny na jihu Sýrie a zejména ve sporné oblasti Golanských výšin (Tahhan, 2017).

¹¹ Ale i např. světových mocností, jako Francie, Velká Británie či Spojené státy, které v minulosti mnohokrát deklarovaly, že prezident Bašár al-Assad musí ze své funkce odstoupit.

Sýrie a vyjednání otázky Golanských výšin¹². Obnovení mírových rozhovorů mezi Izraelí a Sýrií by v budoucnu mohlo vést k vyřešení izraelsko-palestinskému konfliktu¹³.

Syrský konflikt bývá nezdědka označován za jeden z nejvíce pokrývaných válečných konfliktů, a to i přes velmi omezený přístup novinářů do země. Často tak novináři informují o průběhu konfliktu ze sousedních zemí, Izrael nevyjímaje. Izraelská média se v posledních dvou dekádách dramaticky proměnila. Vznikla tak média specializující se na specifické společenské a ideologické skupiny jako např. ultra-ortodoxní skupiny, židovské nacionalisticky-náboženské skupiny, palestinští Izraelci nebo ruský mluvící Izraelci (Tsfati a Chotiner, 2016, s. 7). Ne-ortodoxní náboženské proudy, konzervativní judaismus a reformní judaismus jsou miniaturními proudy v Izraeli, např. v kontrastu s dominantní pozicí ve Spojených státech. Jak vysvětluje Cohen, z části je to proto, že je oficiálně izraelská vláda neuznává (2017, s. 114). Jak uvedli Liebes a Perri (1994) ve svém výzkumu, média takového druhu mají významný dosah na izraelskou politiku (Tsfati a Chotiner, 2016, s. 7). Výzkum Tsfatiho a Chotinera se zabývá analýzou online médií v kontextu míru, bezpečnosti a okupovaných území v Izraeli. Autoři ve své práci analyzují pravicové zpravodajské servery Arutz Sheva News a Rotter.net. Spolu s nimi zahrnují do svého výzkumu i Haaretz.co.il jako levicový¹⁴ deník a YNET, tedy Yediot Ahronot, jeden z největších deníků v zemi, bez jasné politické orientace. Tento výzkum publikovaný v anglickém jazyce však analyzoval hebrejská vydání těchto deníků. Některé z výše zmíněných deníků jako např. YNET, jsou dostupné i v anglickém jazyce. Tento deník však nebyl zvolen pro tuto bakalářskou práci, právě proto, že jeho rétorika není jasně ideologicky vymezená.

Dle dat z roku 2016, sesbíraných Sergiem DellaPergolou, italským demografem a expertem na statistiku zabývající se židovstvem ve světě, židovská populace sčítala přibližně 14 410 700 (DellaPergola, 2016), z nichž 6 336 400 (44 %) žilo ve státě Izrael, 6 088 100 v Severní Americe (42, 4 %) a 1 372 400 v Evropě (9,5 %)¹⁵. Za pomoci zmíněných dat můžeme argumentovat, že větší část židovstva žije v diaspoře, tedy celkově 51,9 %. Ve Spojených

---

¹² Dnes založené na tzv. doktríně „*no peace, no war*“.

¹³ Sýrie dlouhodobě podporovala Palestince a jejich právo na vlastní stát, např. jeden z nejznámějších uprchlických táborů Jarmouk se nachází jižně od hlavního města Damašku (Gabian, 2016).

¹⁴ Levicovost deníku prokázala mj. i studie Tsfatiho a Nira (2014).

¹⁵ Sergio Della Pergola se ve své zprávě zabývá též komplexními definicemi „židovství“, od restriktivní náboženské definice po nejvíce rozsáhlou ve svém smyslu, dle o tzv. zákonu o návratu („*Law of return*“).

státech amerických však k roku 2011 mluvilo moderní hebrejštinou pouze 216 343 lidí (Rayn, 2013). V roce 2013 pouze 49 % Izraelců mluvilo moderní hebrejštinou jako svým rodným jazykem (Druckham, 2013)¹⁶. Existence médií informující v jiných jazycích o izraelské společnosti a politice je pro velkou část světového židovstva důležitá, jak zůstat ve spojení s děním ve státě Izrael.

Již od založení státu Izrael v roce 1948, probíhal vzájemný dialog mezi židy žijící v diaspoře a státem Izrael. Jak poukazuje Vago (2013, s. 80-81) tento dialog však nebyl pouze dvoustranným, tedy Diaspora vzhlížející k Izraeli a vice versa, ale byl také utvářen vývojem světového židovstva a vývojem ve státě Izrael a jejich společnou generační, demografickou, sociální a politickou reflexí. Šestidenní válka a její následky znamenaly v tomto ohledu výrazný zlom pro vztahy mezi diasporou a Izraeli. Pravo-levá politická polarizace zejména v otázce izraelsko-palestinského konfliktu, ale i otázka sekularismu, nebo otázka židovství¹⁷ se z jednotícího faktoru stala faktorem rozdělujícím diasporu a stát Izrael, které vyústily v mnoho nejen akademických debat. Akademický časopis *Contemporary Jewry* se této otázce věnoval v roce 2010, kdy této problematice věnoval celé své vydání¹⁸. V tomto vydání se odehrávala debata o otázce, zda jsou američtí židé sociálně, kulturně, etnicky a emocionálně distancováni od státu Izrael (Baron, 2017, s. 87).

V této práci analyzuji mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada v online verzích deníků Haaretz a The Jerusalem post v období Arabského jara. Tyto média byla zvolena pro jejich rozdílnou politickou afiliaci a proporcionalitě jejich čtenářů žijící v diaspoře. Vícejazyčnost těchto vybraných periodik umožňuje svým obsahem mířit na velkou část židovstva po celém světě. Díky rozdílné pozici na politickém spektru, tedy Haaretz jako levicově-centristické médium a The Jerusalem Post jako reprezentant konzervativního pravicového média, umožňuje analyzovat odlišné pohledy na syrského prezidenta Bašára al-Assada. Tato práce tak volně navazuje na výzkum Gordona (2011), který ve své práci analyzoval izraelská média. Autor ve své práci tvrdí, že izraelská média informovala o událostech Arabského jara skrze tzv. narativ izraelské demokracie. Tento narativ přirovnává izraelskou demokracii k „ostrovu“ obklopenému autoritářskými režimy, a priori neschopných

---

¹⁷ Tedy hledání odpovědi na otázku: Kdo je žid?

¹⁸ Roč. 30, č. 2/3.

dosáhnout demokratického způsobu vládnutí. Tak jako mělo Arabské jaro vliv na události v Izraeli, další vývoj Sýrie a budoucí postavení Bašára al-Assada v mezinárodní politice bude mít vliv na mírový proces na Blízkém východě.

1 Teoretická část

1.1 Normativní teorie chování médií

Normativní teorie médií se zabývá tím, jak by média měla fungovat a co se od nich očekává. I když má každá národní společnost pravděpodobně jinou představu o této teorii, dle McQuaila (2007, s. 147) můžeme vysledovat určité obecné principy napříč společnostmi. Normativní teorie definovaná McQuailem pojednává o tom, co je žádoucí ve vztahu mezi strukturou médií a jejich chováním. Jak dále vysvětluje, struktura médií je spojena se svobodou médií ve vztahu ke státu, zatímco chování/jednání je spojeno s tím, jak se daná média vyrovnávají se svou infomační úlohou.

Ačkoliv média často podléhají různým formám zákonné či úřední kontroly¹⁹ nebo jiným regulacím normativního charakteru, nemůžeme vypožorovat žádný skutečný mediální systém, který by byl podřízen „čisté“ normativní teorii. Praxe se neřídí stanovenými pravidly, které požaduje teorie. Většina systémů je tudíž odrazem skutečnosti, kdy média jsou předmětem zájmů různých a často protichůdných normativních očekávání (McQuail, 2007, s. 147-148).

Počátky normativní teorie můžeme vysledovat již s rozvojem tisku v moderní společnosti²⁰. Jak uvádí McQuail (2007, s. 149-154) již od sedmnáctého století se v Evropě nahlíželo na tisk jako na nástroj politické liberalizace a sociálně-ekonomického pokroku či jako na legitimní nástroj opozice ke kritice mocenského uspořádání. K rozvoji normativní teorie zásadním dílem přispěla i americká Komise pro svobodu tisku z roku 1947, v jejíž zprávě se objevil pojem „společenská odpovědnost“ vyzývající média anglo-amerického modelu k informování: pravdivě, přesně, slušně, objektivně a relevantně. Pojem společenské odpovědnosti tak vytvořil jednu ze čtyř teorií tisku zabývajících se normativní teorií médií, poprvé rozpracovány v knize Fredericka Sieberta (1956). Na základě Siebertovy publikace byly

---

¹⁹ V Izraeli je např. platná tzv. „*Censorship agreement*“ z roku 1996, kdy je možné v případě ohrožení státní bezpečnosti omezit vydávání médií/tisku (Freedomhouse report, 2011).

²⁰ Popisovanou jako „kapitalistickou, industrializovanou a ovládanou demokraticky zvolenými vládami“ (McQuail, 2007, s. 149).

mediální systémy rozděleny do čtyř hlavních typů normativní teorie: společenské odpovědnosti, liberální, autoritářské a sovětské (McQuail, 2007). Liberální (též libertariánská či indeterministická) teorie je založená na respektování svobodné vůle a vychází z principu klasického liberalismu, kde by tisk měl být „volným trhem myšlenek“. Autoritářský typ se vyznačuje cenzurou či udílením trestů za porušení pravidel stanovených politickou elitou. Tato teorie se nejvíce v historii uplatňovala v diktaturách, vojenských režimech či během zahraničních okupací, ale i v některých demokraciích. Za určitých podmínek tak může vyjadřovat všeobecnou vůli lidu, např. pokud je národ ve válečném stavu nebo jako odpověď na terorismus. Sovětská teorie se odlišuje tím, že média jsou podřízené ideologii jedné vládnoucí (komunistické) strany, a vystupují tak jako kolektivní agitátor a zdroj propagandy. Tato teorie je však od pádu komunismu všeobecně zavrhována. Teorie tisku však nezůstala jen u čtyř typů, mnohými autory byly rozpracovány i další teorie např. demokraticko-participační teorie či rozvojová teorie (Ibid).

1.2 Objektivita

Očekávání, že by měla být média objektivní jsou spíše praktického než filozofického či normativního základu, ale jak poukazuje McQuail (2007, s. 172-175), objektivita je stejně důležitým principem jako svoboda či rozmanitost. Hlavními rysy objektivit jsou: *osvojení si pozice odstupu a neutrality ve vztahu k předmětu zpravodajství (tedy vylučování subjektivního pohledu či osobního zaujetí), absence stranění (tedy nestavět se ve sporech na ničí stranu), oddanost přesnosti a dalším kritériím pravdivosti (relevance a úplnost), absence skrytých motivů nebo služby třetí straně* (Ibid, s. 172). Tato verze ideálního zpravodajství je spojena s principem svobody, tedy aby novinář mohl být nepředpojatý, musí být též nezávislý. Nutno však podotknout, že tato svoboda zahrnuje paradoxně i právo stranit se a být předpojatý. Objektivita je dále silně spojena i s principem rovnosti, ve smyslu rovného přístupu ke zdrojům. Pokud tedy máme vzájemně si odporující fakta, za stejných okolností by měly být tyto různé pohledy pojímány jako stejně platné.

1.3 Média a jejich dosah na společnost

V dnešní společnosti představují média a jejich obsah základní zdroj zkušenosti a prožitků pro člověka. Zapojení jednotlivce do společnosti probíhá formou sdílené informovanosti, chápání souvislostí a sdílené reflexe. Člověk se tak setkává s mediálním obsahem

v každodenním životě. Schopnost zpracovat a správně vyhodnotit informace se však v dnešním věku dezinformací jeví jako nesnadný úkol. S rozvojem sociálních sítí, dezinformačních webů a digitalizovaného tisku ve stále větší míře, se stalo nejen chování jednotlivce, ale i jeho politické rozhodování, závislé právě na těchto zdrojích.

Dle McQuaila (2007, s. 147) jsou média jak produktem, tak i odrazem lidské společnosti, ve které sehrávají důležitou roli. Jak dále uvádí autor: *„I přes určitou podobnost mediálních institucí v různých společnostech jsou média svým původem, postupy a zvyklostmi národními institucemi, které reagují na domácí a společenské tlaky a očekávání svého publika. Odrážejí a vyjadřují národní zájmy, někdy jim i aktivně slouží, přičemž jsou ovlivňována dalšími, mocnějšími aktéry a institucemi.“*

V médiích a v jejich obsahu se nepochybně odrážejí charakteristiky jednotlivých kulturních prostředí, v nichž média působí. Média nestojí tedy mimo kulturu a společnost, ale jsou její nedílnou součástí. I přes narůstající trend snižování rozdílů mezi zpracováním obsahu a vztahy mezi publikem a médiem, můžeme vyzorovat různorodost jednotlivých charakteristik jako např. míra důrazu na zahraniční či domácí politiku nebo přikládání intenzity zájmu k jednotlivým událostem. Média se též významným způsobem podílejí na formování odlišných projevů kultury, neboť jsou schopna nabídnout totéž sdělení rozsáhlému a různorodě orientovanému publiku (Jiráček a Köpplová, 2007, s. 55-56).

Média západního typu můžeme identifikovat dle tří základních hodnot komunikace ve společnosti: svoboda, rovnost a řád (Jiráček a Říchnová, s. 104). Svobodou²¹ je tedy míněno právo na komunikaci, čímž chápeme svobodu vyznání projevu a shromažďování. Nejčastějším prostředkem vykonávání těchto práv je kritika politické reprezentace či představování možných normativních alternativ. Právo na komunikaci bývá často zakotveno v ústavách jednotlivých zemí či v multilaterálních dohodách, jako např. v článku 10 Evropské dohody o lidských právech. Veřejná komunikace a hodnota rovnosti jsou spojeny méně přímo, avšak neméně důležitě. Prosazování spravedlnosti a právo nesouhlasu vyžaduje tedy rovný a vyvážený přístup ke zveřejňování, kdy možnosti přijímání sdělení a jejich komunikace by měly sloužit jako všeobecné společenské dobro. Jak Jiráček a Říchnová (2000, s. 105) dále uvádějí, řád

---

²¹ Izraelská média se dle Freedom House report v letech 2011-2012 řadila mezi tzv. svobodná média. V posledních dvou letech však dosáhla ocenění jen jako částečně svobodná. (Freedomhousereport, 2011, 2012, 2016 a 2017).

jako ústřední komunikační hodnota je chápána nikoliv v asociaci s řízením a hierarchií, ale jako vzájemná závislost a kolektivní život společnosti odvozený od komunikačních procesů, jejich totožnost a závislost na nich. Tyto tři základní hodnoty se často nacházejí ve vzájemném střetu a vyvolané napětí se odráží ve veřejných debatách o regulaci a chování masových médiích.

Jak argumentují Burton a Jirák (2001, s. 15), ve společnosti často převládají intuitivní soudy o moci a vlivu médií. Zatímco panuje shoda na tom, že média disponují značnou mocí ve společnosti, neexistuje však konsensus, jaké povahy tato moc je. Díky tomu, že jsou média současným nástrojem šíření sociálních norem a hodnot, můžeme proto pozorovat časté snahy o jejich ovládnutí či o kontrolu jejich působení. Dle autorů je však jednou z nejvýznamnějších mocí moc ekonomická, kterou se zabývají nejrůznější vědní obory.

1.4 Role médií v politice a mezinárodních vztazích

Vztah politické a masové komunikace zaujímá značný zájem nejen v odborné, ale i laické veřejnosti. Jak uvádí Jirák a Říchová (2000, s. 5), vzrůstající pronikání médií do politické sféry vede v mnoha zemích k úvahám o tzv. mediokracii či „republikách řízených médii“, kde dochází k přenosu určitých funkcí z politických institucí na média. Postupem času, se tak vzájemné interakce mezi masovými médii a politickou komunikací staly interdisciplinárním tématem napříč politologií, sociologií a mediálními studii. Provázanost mezi těmito dvěma fenomény je ambivalentním a v epigonském postavení, tedy vzájemně těsném, a zároveň konfliktním a nesamozřejmém (Ibid, s. 6). „*Politickou komunikaci lze tedy dnes vymezit jako veškeré procesy symbolické interakce odehrávající se ve společnosti na makropolitické úrovni (nebo veškeré symbolické interakce, které tyto procesy ovlivňují) a přispívají k rozhodování, popřípadě k výkonu či distribuci moci.*“ (Jirák a Říchová, 2000, s. 14). Takové procesy by se nemohly odehrát bez přispění masových médií podílející se na kvalitě a průběhu politické komunikace.

V tomto kontextu je důležitá otázka svobody a nezávislosti jako historické kategorie, která se vymezuje proti cenzuře, avšak přesahuje vliv vlády a pojímá do sebe veškeré vnější vlivy, které na ně působí. V 80. a 90. letech 20. století se do popředí dostává otázka možného dominantního vlivu médií na politickou komunikaci. Vědci zejména v 90. letech zabývající se vztahem mezi politickou a mediální komunikací mluví vedle mediokracie, také o „videokracii, „elektronické republice“, o „democratie médiatique“ nebo dokonce o „coup d'état médiatique“

(Jirák a Říchová, 2000, s. 16). Yarchi (2018) mluví např. o vzrůstajícím povědomí mezi profesionály i akademiky o mediálním obrazu politických aktérů v mezinárodních vztazích. Toto dle něj vedlo mnoho politiků a národů k investování do udržitelnosti určitého mediální obrazu za použití veřejných diplomatických nástrojů. Obraz (*image*) a reputace se staly z části esencí politické strategie, jejíž výsledek můžeme považovat za určitý produkt, který vedl k vykonání určitých akcí, událostí a zpráv v minulosti.

Komparativní studie izraelských médií poukázala, že ať už jsou média, jakkoliv silná, izraelští političtí aktéři pohlíží na média, jako na potenciální prostředek nátlaku a ovlivňování, a podle toho přizpůsobují své chování (Shejter, 2009).

1.5 Konstrukce mediálního obrazu

Masová média hrají důležitou roli při konstrukci mediálního obrazu a ovlivňování veřejného mínění (Coman, Rezeanu, Mihalte a Kiss, 2018, s. 39). Překvapivě jen málo akademických prací bylo věnováno politickým lídrům a jejich mediálnímu obrazu v masových médiích (Aaldering a Vliegthart, 2016, s. 1871). Pojem mediální obraz je dnes hojně užíván, ačkoliv jak upozorňuje Volek, není tento pojem v teorii masové komunikace příliš propracován. Laická společnost i novináři jej tak často využívají intuitivně. V mnoha případech k tomu dochází v odlišných kontextech, které zahrnují, jak obraz jednotlivce či instituce, tak i nahodile vznikající obrazy, které nevychází z mediální konstrukce, ale jsou tvořeny na základě osobních atributů subjektu. V odborné literatuře se setkáme spíše s pojmem „image“ nebo „obraz“. Tato bakalářská práce se soustředí na mediální obraz, který je konstruován médii samotnými, nejedná se tak o konstrukci mediálního obrazu v politickém marketingu.

Jak dále uvádí Volek, pojem mediálního obrazu je v mnoha případech těžce uchopitelným termínem, protože má tendenci pojmut vše. Můžeme ho však definovat následovně: „*Mediální obraz má povahu typifikovaného, zjednodušeného symbolu či přesněji znakové sestavy jako reprezentaci konkrétních objektů a událostí, do kterých se promítají jak představy, postoje, názory a zkušenosti jejich tvůrců, tak i konzumentů.*“ (Volek, 2013, s. 6).

Jako tvůrce tak chápeme z Volkovy citace v našem kontextu právě média utvářející mediální obraz, a jako konzumenty čtenáře zkoumaných médií. Političtí lídři se tak nenacházejí v jakémsi vakuu, ale jejich chování a vystupování se odráží v mediálním prostředí. Média jsou

tak hlavním zdrojem informací z politické sféry k čtenářům/divákům (Aaldering a Vliegthart, 2016, s. 1872). Jelikož se lidé mají málokdy možnost setkat s politiky z mezinárodního prostředí, své politické postoje a názory tak formují na informacích, které jim předávají média.

1.6 Základní charakteristika zkoumaných médií

1.6.1 Haaretz

Deník Haaretz²², který vznikl již v roce 1919 (jewishvirtuallibrary), je doposud nejstarším vydávaným deníkem v Izraeli. Vychází v hebrejském a v anglickém jazyce. Haaretz sám sebe popisuje jako elitistický²³ deník, jehož editorská linie se nese v duchu sekularismu, anti-obchodní unie *dovish*²⁴ v zahraniční a bezpečnostní politice, a všeobecně sympatizující s americkou politikou.

Deník Haaretz bývá často centrem kritiky a kontroverzí. Spolu se svou podporou politiky volného obchodu, se často zastává zranitelnějších a slabších skupin v izraelské společnosti, jako např. izraelských Arabů či přistěhovalců z Etiopie. V minulosti byla také deníku vytýkána jeho až přílišná levicová orientace a častá propalestinská rétorika. Haaretz byl také v minulosti často připodobňován zahraničními médii k americkému deníku New York Times a silně se tak snažil i o svou prezentaci (Frantzman, 2014). V roce 2005 četlo Haaretz pouze 8,8 % čtenářů²⁵ (Israel-Hebrew – and English-Language Media Guide, 2008, s. 18-19), v roce 2007 již jen 7,7 % během víkendu a v roce 2016 spadl Haaretz na své historické minimum 3,9 % čtenářů během pracovního týdne (Israel Hayom Stuff, 2016). Tento proces je způsobem mj. digitalizací tisku a spuštěním jejich webových platforem.

Deník Haaretz je na svém historickém minimu v oblasti tištěné cirkulace, tento propad je však důsledkem krize tištěného tisku globálně. Jeho mediální vliv je však nepopíratelný,

---

²² Z hebrejského překladu „země“ (*The land*)

²³ Ve smyslu, že míří se svou rétorikou na „elity“ (Israel-Hebrew – and English-Language Media Guide. 2008, s. 18-19).

²⁴ *Dovish* a *hawkish* jsou termíny spojené s monetární politikou státu a rolí centrální banky. *Dovish* tedy, kdy centrální banka vystupuje jako ochránce proti deflaci (často v případech ekonomické stagnace). *Hawkish*, kdy centrální banka vystupuje jako ochránce, proti excesivní inflaci.

²⁵ Israel-Hebrew – and English-Language Media Guide z roku 2008, pojem „čtenáři“ blíže nespecifikuje. Avšak jelikož se jedná o mediálního průvodce izraelskými médii, můžeme předpokládat, že se jedná o procento čtenářů tištěného tisku v Izraeli. Deník Haaretz statistiky týkající se tištěné obratu nezveřejňuje.

zejména u Aškenazy židů, tak jako u politických aktérů, diplomatů či v obchodních kruzích (Israel-Hebrew and English-Language Media Guide, 2008, s. 18-19).

1.6.2 The Jerusalem Post

The Jerusalem Post je deník, který vychází ve francouzském a anglickém jazyce již od roku 1932, a je vedle deníku Haaretz jedním z nejstarších v Izraeli. The Jerusalem Post prošel ve své historii výraznou ideologickou proměnou. Do roku 1950 nesoucí jméno The Palestinian byl v 60. a 70. letech 20. století významným informačním prostředníkem izraelské politiky čtenářům. Tito čtenáři se skládali zejména z anglosaských přistěhovalců, zahraničních diplomatů či zahraničních korespondentů, a do určité míry i z palestinských obyvatel.

Do poloviny 80. let 20. století se vyznačoval svou silnou podporou vlády v čele s premiérem Simonem Peresem, jehož editoři Gershon Agron a Arye Roth reprezentovali levicovou orientaci a blízkost Labouristické straně²⁶ (Newman, 2002). Koncem 80. let přišel s novým vlastníkem kanadského novinového řetězce Hollinger Group ideologický obrat. Levicový The Jerusalem Post se stal takřka přes noc deníkem pravicovým. Pod vedením editorů Davida Macovského a Davida Horowitze v 90. letech, deník zaujmul centristickou pozici podporující vládní politiku, což se projevilo zejména za editora Davida Bar Ilana, který se později stal mediálním poradcem předsedy vlády Benjamina Netanyaha. Od roku 2002 však deník nabral silně pravicový kurz (jewishvirtualibrary).

Z hlediska tištěného obratu, ekonomická moc u deníků The Jerusalem Post a Haaretz soustavně klesá. Monopol The Jerusalem Post jako cizojazyčného izraelského média začal klesat se spuštěním anglické verze Haaretz v roce 1997. The Jerusalem Post se v roce 2005 propadl na 12 000 výtisků během pracovního týdne a 28 000 o víkendech, v historickém maximu v roce 1959 dosahoval až 70 000 výtisků o víkend. Francouzská týdenní verze, jejíž vydání započalo v roce 1991, je prodávána zejména v Kanadě, Francii a Izraeli s vyrovnaným počtem výtisků 4000 týdně (jewishvirtuallibrary).

1.5.3 Online edice

V roce 1996 spustil Jerusalem Post svou úspěšnou webovou platformu Jpost.com, která následuje reportáže z tištěné edice. V roce 2004 měla webová stránka Jerusalem Post více než

---

²⁶ Ve volbách v roce 1984 se Labouristická strana spojila se stranou Likud, která však reprezentovala středopravicovou politiku.

14 milionů shlédnutí měsíčně a roční obrat z inzerce činil více než jeden milion dolarů (jewishvirtuallibrary.com). Je důležité zdůraznit, že izraelská média pravidelně nezveřejňují data o jejich obratu, a to ani jejím inzerentům (Israel-Hebrew and English-Language Media Guide, 2008, s. 12). V tomto případě, nejdůležitějším faktorem u obou deníků tedy není jejich roční obrat ani počet čtenářů tištěné edice, ale zejména jejich online verze, které utvářejí politický obraz Izraele v zahraničí a u nehebrejsky mluvících čtenářů. Jak dokládá Remnick v jeho rozhovoru pro New York Times s Davidem Mokavskym, politickým expertem ve Washingtonu, který tvrdí: „*Když pojedu do Arabského světa, první věc, na kterou se mě arabský ministr zahraničí zeptá je, jestli jsem již dnes ráno četl Haaretz. Vše, co vědí, je jen co si přečtou v Haaretzu*“ (2011).

2 Metodologická část

Pro tuto bakalářskou práci byla zvolena smíšená metodologie neboli smíšený výzkum (*mixed methods research*, např. Teddlie a Tashakkori, 2009). Smíšený výzkum nabízí výzkumníkovi možnost kombinovat metody kvalitativního i kvantitativního výzkumu. K lepšímu porozumění metodám smíšeného výzkumu, nejprve definuji podoby kvantitativního a kvalitativní metodologie a vzápětí tak poukážu tak na jejich nevýhody, kterým se za pomoci smíšeného výzkumu můžeme vyvarovat.

2.1.1 Podoby kvalitativního a kvantitativního výzkumu

Silverman (2000, s. 15) zmiňuje jako jednu ze základních podob kvantitativního výzkumu např. společenský průzkum, který probíhá na náhodně vybraném vzorku populace a slouží tak k reprezentativnosti a testování hypotéz. Jako další zmiňuje např. obsahovou analýzu, která je i předmětem této práce. V obsahové analýze předem definujeme kategorie, dle kterých počítáme obsah masmediálních produktů. Výhodou této metody bývá spolehlivost nástrojů na měření.

Hendl (2016, s. 46) zmiňuje mezi základními podobami kvalitativního výzkumu pozorování a interview, které slouží k porozumění subkultur a porozumění založené na zkušenostním poznáním. V této bakalářské práci bude využit kvalitativní výzkum v podobě diskurzivní analýzy.

2.1.2 Přednosti a nevýhody jednotlivých výzkumů

Kritika kvantitativního výzkumu (např. Cicourel, 1964; Garfinekl; 1967) spočívá zejména v opominání sociálních a kulturních konstrukcí proměnných, navíc kvantitativní výzkum vede podle jeho kritiků k používání ad hoc procedur na definování proměnných. Na základě této kritiky upřednostnili kvalitativní výzkumníci popis toho, jak definujeme proměnné v každodenním životě, čím v důsledku dokázali, že kvantitativní výzkum nepřímo využívá metod každodenního života, i přes zdánlivou vědeckou objektivitu (Silverman, 2005, s. 17). Nevýhody kvantitativního výzkumu spočívají zejména v tom, že vybrané kategorie a teorie použité výzkumníkem, nemusejí odpovídat lokálním zvláštnostem. Výzkumník tak může opomenout regionální fenomény. Tím, že se výzkumník soustřeďuje na určitou teorii, ale ne na její rozvoj, může být získaná znalost příliš obecná, nevztahující se např. na kulturní zvláštnosti, a tudíž neaplikovatelná na místní podmínky fenoménu. Výzkumník je též omezen daty, které byly získávány reduktivně (Hendl, 2016, s. 45).

Strauss a Corbnivá (1999) argumentují, že naopak kvalitativní metody nám mohou pomoci získat detailní informace, které by se nám kvantitativním výzkumem získávali jen obtížně. Tedy mezi jako největší přednosti kvalitativního výzkumu můžeme zařadit podrobný popis fenoménu, který je zkoumán v přirozeném prostředí a vzhled do dané problematiky výzkumníkem. Tímto je možná adaptace výzkumníka na místní podmínky, na které při jejich změně či odchylnosti může výzkumník reagovat. Výzkumník je tak schopen studovat procesy, hledat příčinné souvislosti a posléze navrhnout teorie. Kvalitativnímu výzkumu se však často vytýká jeho subjektivnost, např. vlivem výzkumníkových preferencí. Proto jeho výsledky často nemůžeme zobecnit na populaci či na jiné prostředí. Díky tomu je náročnější a obtížné, v některých případech i nemožné, testovat hypotézy a teorie. Sběr dat pomocí náročných metod jako např. interview je časově náročné, tak jako jejich analýza, na jejíž základě se nedají provádět kvantitativní predikce (Hendl, 2016, s. 46). Jak poukazuje Silverman (2005, s. 21) v mnohých kvantitativně orientovaných publikacích se často mluví o kvalitativním výzkumu jako o druhořadé metodologii, často jen podporující kvantitativní výzkum v počáteční fázi. Výhrady ke kvalitativnímu výzkumu vysvětlují zejména ke vztahu dlouhých, popisných analýz, které však tvoří naopak dle jejich zastánců přednost této metodologie přispívající k získání hloubkové popisu fenoménu (Ibid).

2.2 Smíšený výzkum

2.2.1 Vztah kvalitativního a kvantitativního výzkumu

Sociolog Miloslav Petrušek (1993, s. 127) argumentuje, že údajný spor mezi kvantitativním a kvalitativním výzkumem netkví v povaze procedur (ty jsou odvozené), ale v povaze empirických dat. Kvantitativní a kvalitativní metodologie jsou tedy stavěny do opozice historickým vývojem stavu věcí než předmětem svého zkoumání. Touto záměnou pak často dochází k jednomu či druhému přesvědčení, že kvantitativní metodologie je vědecká, přírodní, zatímco kvalitativní metodologie je humanitní a zkušenostní. Dle Petruska je tato polarizace zatemňující, protože nevypovídá o ničem jiném než o historické genezi této polarizace.

Jak uvádí Hendl (2016, s. 52), postupně se rozšiřuje mínění, že se kvantitativní a kvalitativní výzkumy doplňují a každý z nich přispívá a rozšiřuje naše poznání o sociálním světě. Podle tohoto názoru nemůžeme na tyto přístupy nahlížet jako na kontradiktorní, ale naopak ve výsledcích se doplňující. Tento přístup zastávali již významní metodologové Glasser a Strauss (1967), kteří tvrdí, že neexistuje základní konflikt mezi kvalitativními a kvantitativními metodami nebo daty. Silverman (2005, s. 14) poukazuje, že díky častému vymezování kvantitativního a kvalitativního výzkumu, vystupují na povrch nepřesná a hodnotící kritéria. Údajné charakteristiky, např. že kvalitativní metody jsou subjektivní či jejich výsledky spekulativní. Kvantitativní metody jsou na druhou stranu objektivní a nezávislé od hodnot. Tyto často využívané popisy jednotlivých výzkumů mohou být v mnoha případech díky své nepřesnosti zavádějící. Podíváme-li se např. na charakteristiku „politické“ v kvalitativním výzkumu, mohli bychom argumentovat, že je výzkum ovlivňován politickými hodnotami výzkumníka, a naopak v charakteristice „nezávislé od hodnot“ bychom mohli argumentovat, že je ve společenských vědách takový výsledek nemožný. Jak popisuje Silverman (2005, s. 14), taková argumentace je však nevyvážená, a i když v ostatních vědních disciplínách převažuje kvantitativní výzkum, ve společenských vědách to neplatí.

I přes to, že většina badatelů, klade důraz na využívání jedné výzkumné metodologie, částečně i z vlastního přesvědčení, není kombinace kvalitativního a kvantitativního výzkumu

novátorským přístupem viz např. známá publikace Psychiatrické instituce a ideologie (Strauss, Bucher, Enrich, Schatzman a Sabsin, 1964). Jak argumentují Strauss a Corbinová (1999, s. 11), spojení obou metodologií přináší následující výhody: „Kvalitativní údaje se mohou použít pro ilustraci nebo vyjasnění kvantitativně odvozených závěrů, nebo můžeme kvantifikovat výsledky demografického průzkumu. Můžeme také použít jakési kvantitativní údaje k částečnému ověření svých závěrů získaných kvalitativní analýzou.“

2.2.2 Vymezení pojmu

Smíšený výzkum, tedy využívání kvalitativních a kvantitativních metod v jedné výzkumné akci, je stále častějším jevem (Hendl, 2016, s. 41). Mluvíme tedy o použití „smíšeného plánu výzkumu“ či o „smíšené výzkumné strategii“ (Tashakkori a Teddlie, 1994; Creswell, 2003; Johnson a Onwuegbuz, 2004), přičemž využíváme výhod obou přístupů. Můžeme nalézt několik typů smíšeného výzkumu, např. kdy jsou na počátku výzkumu využívány kvalitativní metody při sběru dat a následně je využito statistické šetření a na závěr znovu hloubkové dotazování. Dalším typem smíšeného výzkumu je případ, kdy výzkumník využívá kvantitativní, tak kvalitativní metody během jednotlivých fází výzkumu. Nejdříve si výzkumník určí výzkumné otázky, posléze shromáždí statistická data, a nakonec je analyzuje (Hendl, 2016, s. 56). Tento přístupový model je využit v této bakalářské práci.

Výše zmíněný model se řídí příznačnou strukturou výzkumu. Tedy nejprve si výzkumník stanoví cíle výzkumu. V tomto případě cíle typické pro kvalitativní výzkum jako popis a explorace případů a kvantitativní cíle opírající se o statická data jako predikce či verifikace příčinných hypotéz. Následuje určení typů dat, tedy kvantifikovaná statistická data a kvalitativní data obsahující texty a slova. Na závěr výzkumník určí typy analýzy a interpretace, tedy statistickou analýzu (v případě tohoto výzkumu obsahovou analýzou) a v případě kvalitativních interpretativní metody příslušné pro hledání témat a pravidelností v narativech (diskurzivní analýza).

Již v přípravné fázi můžeme kombinovat typy výzkumných otázek či míchat různé přístupy ke sběru dat kombinací otevřených a uzavřených otázek. Obdobně můžeme postupovat při analýze dat, a to v případě, kdy sbíráme kvantitativní data, které analyzujeme obsahovou analýzou, (např. výskyt určitých slov nebo hledání kontingence jejich výskytu. poté můžeme narativní data zkoumat kvalitativně.

2.2.3 Přednosti a nevýhody smíšeného výzkumu

Smíšený výzkum však s sebou nese řadu nevýhod. Mezi ty stěžejní můžeme zařadit zejména náročnou proveditelnost jedním výzkumníkem vzhledem k vzrůstajícím nákladům jako čas či peníze. S tím souvisí i schopnost a odbornost výzkumníka, který musí být schopen ve svém výzkumu operovat s odlišnými metodologickými přístupy, které vyžadují důkladnější zpracování. Výzkumníkova práce může též přinést značnou kritiku od odborníků preferující pouze jednu výzkumnou metodu.

Přednosti spojené s metodologií smíšeného výzkumu však přesahují jeho nevýhody. Výzkumník využívá obrazů, slov a vyprávění a zesiluje tak význam statistických dat. Na druhou stranu statistická data zvyšují přesnost slov a obrazů a vyprávění. Za pomoci smíšeného výzkumu můžeme odpovědět na širší a komplexnější výzkumné otázky. Pro konstruování závěry tak můžeme nalézt větší škálu důkazů pro potvrzení či vyvrácení našich hypotéz. Výsledky takové výzkumu můžeme snadněji zobecnit než za použití pouze kvalitativního výzkumu. Na druhou stranu smíšený výzkum přináší různorodé pohledy, které bychom za použití pouze kvantitativního výzkumu mohli opomenout. Spojení kvantitativní a kvalitativní výzkum nám tak přináší úplnější informace pro podporu teorie a praxe než za využití pouze jedné z nich.

2.3 Výzkumné otázky

Nespočet akademických prací bylo v posledních letech věnováno novým médiím, a to především sociálním sítím a jejich vlivu na Arabské jaro (např. Davison, 2015). V kontextu Sýrie byl prostor též věnován zejména využití sociálních sítí v době Arabského jara (např. Zwier, 2015; Rohde, Aal, Misaki, Randall, Weibert a Wulf, 2016), vizuálním reprezentacím konfliktu (např. Hamdar, 2018) nebo Islámskému státu v Sýrii a jeho fungování na sociálních sítích (např. Klausen, 2015). Syrským médiím se věnovala především práce Kevina W. Martina (2015), který se věnuje tištěným médiím v Sýrii v 50. letech, tedy v době tzv. demokratických let. Analýze médií věnující se Arabskému jaru z pohledu zemí regionu se věnovali např. autoři Farej, Rasmi a Eldeen (2014), kteří ve své práci analyzují mediální pokrytí v Sýrii v období 2011-2013 z pohledu Jordánských médií. Simons (2016) ve své práci analyzuje lidské vnímání klíčových událostí Syrského konfliktu prezentovaných masovými médii, kdy argumentuje, že: *„Je potřeba kriticky pohlížet na informace a důkazy, které vytvářející emocionální kontext*

války. Toto nutně neznamená odmítnou dané informace, ale spíše zkoumat hlouběji motivace, zájmy a načasování mediálních obsahů“ (2016, s. 1). V akademickém výzkumu existuje mnoho prací věnující se otázce manipulace veřejného mínění v kontextu války (např. Bennet, Lawrence a Livingstone, 2007). Simons (2016, s. 2) však dodává, že mnoho akademických článků týkajících se Arabského jara a médií, zdůrazňují jejich negativní povahu nebo odkrývají ovlivnění zahraničním aktérem. Mediálnímu obrazu Bašára al-Assada však akademický výzkum věnován doposud nebyl.

Tato práce se bude zabývat následujícími výzkumnými otázkami:

1. Jak se v letech 2011-2012 proměnil mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada na zpravodajském serveru Jpost.com?
2. Jak se v letech 2011-2012 proměnil mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada na zpravodajském serveru Haaretz.com?
3. Jaká témata a události byly v letech 2011-2012 často zmiňovány a vedly tak k rozdílným pohledům zkoumaných deníků na syrského prezidenta Bašára al-Assada?

2.4 Hypotézy

Hypotézy výzkumu predikují určité výsledky daného výzkumu. Tato predikce může být založena na teorii, na výsledcích předešlého výzkum nebo na kombinaci obou (Orcher, 2017, s. 43). V případě hypotézy 1 a hypotézy 2 se jedná o hypotézy vycházející z teoretického základu, popsaného v druhé části bakalářské práce. Hypotéza 3 vychází z výzkumu Gordona (2011) a jeho analýze izraelských médiích.

1. Mediální obraz Bašára al-Assada bude ve zkoumaných denících odlišný. Předpokládám, že díky ideologické rozdílnosti bude v deníku Haaretz mediální obraz Bašára al-Assada v letech 2011-2012 kontinuálně silně negativní a u deníku The Jerusalem Post bude spíše neutrální.

Tuto hypotézu zakládám na politické afiliaci zkoumaných médiích. Deník Haaretz charakteristický svou levicovou politikou a zastávání se sociálně slabších, jako např. izraelských Arabů, tak dle předpokladu následování této rétoriky, bude vyzdvihovat sociální rovinu protestujících. Očekávám, že deník bude např. často informovat o počtu usmrcených demonstrantů. Deník The Jerusalem Post se bude držet spíše neutrální linie

k postavě Bašára al-Assada, a to zejména díky své pro-vládní rétorice. Izraelské zahraniční politika na Blízkém východě je příznačná tím, že jí vyhovují vztahy s autoritářskými režimy. Této linii se tak dle předpokladu bude držet deník The Jerusalem Post.

2. Předpokládám, že s vývojem Arabského jara v Sýrii se tematika obou médií bude proměňovat.

Tuto hypotézu zakládám na předpokladu evoluce konfliktu. Tedy, že z počátku budou převládat zmiňované zprávy týkající se politické roviny. S postupným vyhrocením konfliktu se však sdělení týkající se vojenských útoků a operací budou objevovat s větší frekvencí.

3. Předpokládám, že se v článcích obou deníků bude vyskytovat narativ charakterizující izraelskou politiku na Blízkém východě, tedy Izrael jako jediná demokracie na Blízkém východě obklopená autoritářskými režimy neschopné demokratizace.

Tuto hypotézu zakládám na charakteristice současné izraelské politiky na Blízkém východě. Izraelský premiér Benjamin Netanyahu se zpočátku vyjadřoval jako podporovatel Arabského jara²⁷, avšak vzápětí své postoje upravil a přehodnotil tak arabské revoluční úspěchy. V jeho projevech převládá „protiarabské“ vidění světa a příklon k původnímu politickému uspořádání. Izraelská politika je poháněná percepcí mezi „my“ Izrael, a „oni“ Arabové. Stát Izrael je tedy vyobrazován jako to, co je na Blízkém východě správné tedy demokracie, zatímco zbytek arabského světa tohoto není schopen. Je tedy očividné, že současná izraelská vláda preferuje příklon k starému politickému uspořádání regionu, v čele s diktátory a autokraty (Klein, 2012, s. 26-27). Tato hypotéza je dále založena na práci politologa Neva Gordona (2010). Ten ve své práci analyzuje, jak izraelská média informovala o Arabském jaru k izraelskému publiku a využívala narativu Izraele jako „ostrova demokracie“.

---

²⁷ Např. ve svém proslovu na společném zasedání Amerického kongresu 24. května 2011, kde popisoval Arabské jaro jako boj mezi tyranii a svobodou, a demonstroval tak izraelský postoj pozitivně (Jpost Stuff, 2011).

2.5 Kódování, klíčová slova, počet zkoumaných mediálních sdělení

Tato práce bude zkoumat časové období od 31.1.2011 do 31.12.2012 v online edici deníků Jerusalem Post a Haaretz, tedy od počátku Arabského jara až po jeho konec²⁸.

Jako klíčová slova pro výběr článků dostupných online byla stanovena: Bašár al-Assad a Izrael²⁹. S pomocí těchto klíčových slov bylo automaticky vyfiltrováno mediálních sdělení zahrnující názorovou sekci, přejaté zprávy od světových agentur (Reuters aj.) a izraelské zpravodajství. Na webových stránkách www.haaretz.com bude analyzováno za pomoci zmíněných filtrů 48 mediálních sdělení. Na webové adrese www.jpost.com deníku The Jerusalem Post bude za pomoci stejného využití klíčových slov a časového filtru, analyzováno 185 mediálních sdělení.

1. U každého článku bylo zaznamenáno datum jeho uveřejnění. Toto napomůže při následné analýze určení doby klíčových událostí.
2. Hodnocení jednotlivých článků bylo stanoveno na následující stupnici:

-3 = silně negativní (silná negativní kritika režimu Bašára al-Assada nebo přímo jeho osoby, expresivní výrazy)

-2 = negativní (negativní kritika vůči Bašárovi al-Assadovi či jeho režimu)

-1 = mírně negativní (spíše či mírně negativní kritika vůči Bašáru al-Assadovi)

0 = neutrální (sdělení má neutrální hodnotu)

1 = mírně pozitivní (výskyt některé pozitivní charakteristiky, nepřevažují)

2 = pozitivní (Bašár al-Assad vyobrazován v pozitivním duchu)

3 = silně pozitivní (Bašár al-Assad vyobrazován v pozitivním duchu, expresivní výrazy)

Tato stupnice slouží k zaznamenávání dat v kvantitativní podobě, použitá technika je v odborné literatuře nazývána jako sentimentální analýza (*Sentiment analysis*). Sentimentální

---

²⁸ Ačkoliv počátek Arabského jara je snadno vymezitelný, jeho konec se v názorech zřetelně liší. Doznívající úspěchy, ale i nadále probíhající konflikty bývají označovány jako tzv. Arabká zima (Euronews, 2013). V této bakalářské práci však stanovuji „koncem“ Arabského jara v Sýrii, kdy se protesty začaly přeměňovat v občanskou válku.

²⁹ Israel, Bashar al-Assad

analýza je definována jako technika, kterou užíváme při identifikaci sentimentu nebo postoje k osobám, firmám, produktu nebo jakékoliv informační entitě (Café a Souza, 2017, s. 199). Tato technika je odvozená z jazykového vnímání, textové analýzy apod., ze které extrahujeme subjektivní zabarvení a aplikujeme ho na hodnotící škálu nebo binární klasifikaci. Toto hodnocení³⁰ udává autor práce, a proto může být subjektivní.

3. Ke každému článku byla přidělena váha, která slouží k následnému vážení průměru s ohledem na velikost článku.

Váha 1= článek v rozmezí 0-500 slov

Váha 2=článek v rozmezí 501-800 slov

Váha 3=článek v rozmezí 801 slov a více

4. Ke každému článku byl zaznamenán příslušný zdroj, tedy jestli se jednalo o názorovou sekci, izraelské zpravodajství nebo zprávy světových agentur.
5. U každého článku bylo zaznamenáno, jestli se jednalo o sdělení na politické nebo na vojenské rovině.
6. Ke každému článku byl přidělen pojem „ano“ či „ne“ v případě, pokud byl přítomen daný narativ „ostrova demokracie“, příznačný pro izraelskou politiku.

Data zpracována v Microsoft Excel jsou přílohou této práce.

2.6 Metody

Jak již bylo zmíněno výše, v kvantitativní části výzkumu je využita obsahová analýza. Jak uvádí Dvořáková (2010, s. 95), obsahová analýza se někdy využívá jako synonymum k přesnějšímu termínu obsahová kvantitativní analýza nebo formální obsahová analýza. V definicích obsahové analýzy se často vyskytují společné adjektivní popisy jako objektivní, systematická, validní aj. Předmětem obsahové analýzy jsou obsahy komunikace, které jsou zaznamenány v podobě textu či obrazu a s nichž sledujeme frekvenci či výskyt určitých znaků (Dvořáková, 2010, s. 96-97). Obsahovou analýzu můžeme rozdělit do dvou podtypů, tedy

---

³⁰ Často využívané metody jsou např. polarizace (subjektivní vs. objektivní) nebo procentuální hodnocení (udílení skóre).

relační a konceptuální. Relační³¹ analýzu popisuje Dvořáková jako případ, kdy výzkumník nezaznamenává pouze výskyt určitých vztahů, ale také vztahy mezi nimi. Konceptuální analýza, které je využita v této práci, je charakterizována jako zaznamenávání existence určitých znaků, a je vhodná zejména ke komparaci určitých jevů. V této bakalářské práci je komparován výskyt sdělení týkající se Bašára al-Assada v politické a vojenské rovině a typy využitých zdrojů daných deníků.

Tato bakalářská práce zkoumá dále i izraelský narativ jediné demokracie na Blízkém východě. Narativ se stal jedním z hlavních témat v humanitních a sociálních vědách od poloviny 20. století. Esence lidství, byla dlouhodobě charakterizována jako tendence zkoumat smysl světa skrze rozum, a tedy dávat smysl skrze narativ. V lingvistice se stal právě narativ jedním z hlavních typů zkoumání diskurzu (De Fina a Johnstone, 2015, s. 153). Diskurzivní analýza je tedy studování jazyka v praxi, existují však mnohé přístupy a definice diskurzivní analýzy. Můžeme například pohlížet na obsahy jazyka využitého v textu, použitá témata, diskuze apod., např. v novinových článcích. Jiné přístupy mohou pohlížet např. na teoretické gramatické přístupy a využívat tak rozdílných přístupů k významu textu (Gee, 2010, s. 116). V této bakalářské práci je využit první ze zmíněných přístupů.

3 Analytická část

Analytická část je věnována analýze dat zpracovaných v programu Microsoft Excel. Statistická data byla zpracována do grafů níže. Tato část je rozdělena do tří částí, zpočátku je analyzována sentimentální analýza Bašára al-Assada v letech 2011-2012. V druhé části je analyzováno, v jakých souvislostech zkoumaná média informovala o postavě Bašára al-Assada. Třetí část je věnována analýze Izraelského narativu týkající se vnímání sebe sama jako jediné možné demokracie na Blízkém východě.

3.1 Sentimentální analýza Bašára al-Assada

Pro sentimentální analýzu bylo využito 48 článků z deníku Haaretz a 183 článků z deníků The Jerusalem Post v letech 2011 a 2012. Dva články z deníku The Jerusalem Post musely být z analýzy manuálně odstraněny, protože postavu Bašára al-Assada nezmiňovaly

---

³¹ Někdy též označována jako sémantická (Dvořáková, 2010, s. 96-97).

ani v jedné větě. Pro dodržení zásady co nejmenšího zásahu výzkumníka do výběru článků, byly do analýzy zahrnuty i články týkající se postavy Bašára al-Assada pouze okrajově.

Jak vyplývá z grafu číslo 1 a číslo 2, postava syrského prezidenta Bašára al-Assada byla v době Arabského jara vyobrazována negativně. Sesbíraná data tak neověřují část hypotézy 1, která předpokládala, že deník The Jerusalem Post bude ve své rétorice převážně neutrální. Vzhledem k naprosté většině dat se zápornou hodnotou či s neutrální hodnotou vyjádřenou jako nula musela být původní stupnice sentimentální analýzy přepočítána namísto od -3 do +3 jako stupnice 1 až 7, kdy 4=0, tedy neutrální hodnota.

Hodnocení na škále uvedené v teoretické části bylo uděleno pouze v rozpětí -2 až 1. Žádný z článků nedosáhl pozitivního hodnocení 2 nebo 3, zároveň žádný z článků nedosáhl silně negativního hodnocení -3. Silně negativní hodnocení ve stupni -3 by bylo uděleno v případě, že by autor přidával své vlastní hodnocení, které by bylo velmi citově zabarvené a užíval expresivní výrazy a osobní hodnocení by převažovala nad informativní funkcí. Negativní hodnocení -2 bylo uděleno v případě, pokud autor využíval osobní hodnocení, a citoval zdroje pouze se silně negativními výroky. V tomto hodnocení byly přítomny autorovy osobní postoje, ale sdělení bylo vyváženo i informativní funkcí. V případě hodnocení -1 se jednalo především o informativní články, kde se autor soustředil na předávání informací. V případě uvedení citací zdrojů byly vybrány pouze ty negativního vyznění, své osobní postoje většinou autor nezmiňoval. Neutrální hodnocení 0 bylo uděleno mediálním sdělením v případě, že se jednalo o čistě infomační sdělení, nejčastěji se jednalo o zprávy světových agentur Reuters nebo Associated Press či krátké zprávy z redakcí The Jerusalem Post a Haaretz. Pozitivní hodnocení bylo uděleno ve výjimečných případech, a to pouze ve stupni 1. V takových případech se jednalo o sdělení, kdy byla postava Bašára al-Assada spojována s pozitivními konotacemi, jako např. plánované reformy či možné vyjednání míru. Vyšší kladná hodnocení ve stupni 2 nebo 3 udělena nebyla.

3.1.1 Bašár al-Assad v roce 2011

Z počtu příspěvků je evidentní, že se o Bašáru al-Assadovi v deníku The Jerusalem Post informovalo třikrát více než v deníku Haaretz. V roce 2011 bylo informováno v deníku The Jerusalem Post o Bašárovi al-Assadovi ve 108 mediálních sdělení. V deníku Haaretz se jednalo pouze o 25 mediálních sdělení. V deníku The Jerusalem Post byla v roce 2011 udělena známka -2 ve třech mediálních sděleních (3 %) a známka -1 ve 42 mediálních

sděleních (39 %). Dále bylo vyhodnoceno 62 mediálních sdělení jako 0 (57 %), tedy neutrálního vyznění. Pozitivní hodnocení bylo uděleno pouze v jednom případě (1 %), a to v článku ze 14. února týkající se chotě prezidenta Bašára al-Assada Asmě Assadové a jejího kontroverzního rozhovoru, který vyšel v americkém módním magazínu Vogue³². I když se tento článek zmínil o prezidentovi Assadovi jen okrajově, jeho obraz díky jeho manželce Asmě s britskými kořeny vyšel jako pozitivní. Assadovi tak byli vyobrazeni jako západní, sekularistická, moderní a vzdělaná rodina. Nemůžeme však argumentovat, že by daná média jeho osobu nekritizovala. Měla spíše za následek určitou neutralizaci pohledu na Assada jako autoritářského vůdce zasahující proti svým vlastním občanům.

V případě deníku Haaretz byla negativní známka -2 udělena ve čtyřech mediálních sděleních (16 %). Hodnocení -1 bylo uděleno ve 12 případech (48 %) a neutrální hodnocení 0 v 7 případech (28 %). Pozitivní hodnocení 1 bylo uděleno ve 2 případech (8%) a to v článku z 10. března a v článku z 9. dubna. V článku z 10. března byl syrský prezident Bašár al-Assad vyobrazen pozitivně v kontextu implementace požadovaných reforem a zachování stability země. V článku z 9. dubna byl prezident Bašár al-Assad zmíněn v kontextu vyjednání míru s Izraelí. Na základě prohlášení prezidenta Bašára al-Assada, vyzdvihl deník Haaretz Assadovu potencionální ochotu vzdát se kontroly nad dodávkami zbraní hnutí Hizballáh, Jako ústupek při budoucím vyjednávání o míru mezi státem Izrael a Sýrií.

V deníku The Jerusalem Post se zprávy o syrském prezidentovi Bašáru al-Assadovi začaly objevovat na počátku února roku 2011, tedy kdy se masivní protesty Arabského jara přelily³³ do Sýrie. Deník Haaretz se však tomuto tématu začal věnovat až v březnu 2011. Nutno podotknout, že protesty v menší míře se propukly již v lednu 2011 (Deng-Ker; 2014: 60). V obou denících však byl mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada silně negativní, a to již od samého počátku jejich reportování o událostech. Podíváme-li se na graf 1 a modrou křivku reprezentující deník Haaretz, můžeme zaznamenat prudký pokles zejména od března do června roku 2011. V tomto období v Sýrii probíhaly největší vlny protestů, které byly násilně potlačovány, za což byl syrský prezident Bašár al-Assad silně kritizován. Tento propad je viditelný u obou zkoumaných deníků. U deníku The Jerusalem Post reprezentovaný červenou křivkou, je však tento propad mírnější než u deníku Haaretz. U deníku The

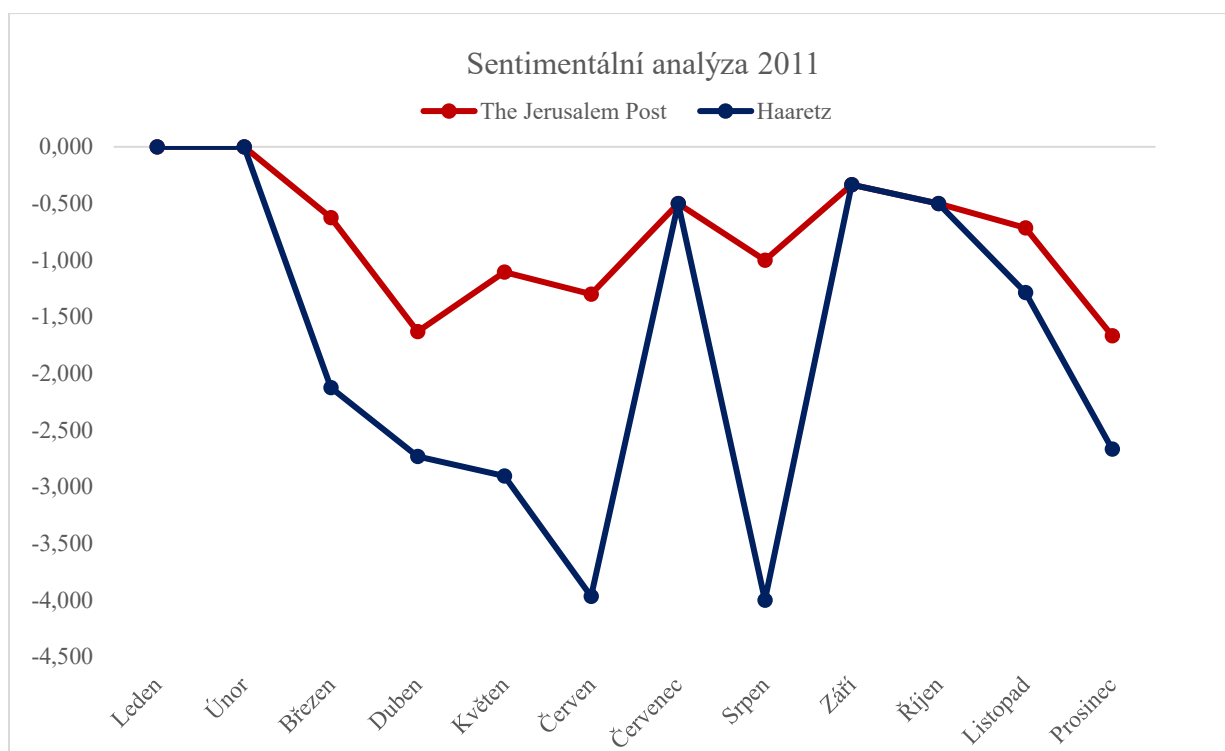
---

³² Online verzi rozhovoru však magazín Vogue stáhl, a tudíž již není k dispozici (McEniry, 2017).

³³ Tzv. efekt „spillover“, který je často využívaným pojmem v odborné literatuře v tomto kontextu. (Efekt spilloveru je též etablovaným pojmem v teorii Evropské integrace).

Jerusalem Post v druhé polovině roku 2011 převládalo neutrální hodnocení 0 nebo mírně negativní hodnocení -1. Deník Haaretz byl však vůči osobně prezidenta Bašára al-Assada častěji negativní. Obě křivky se v druhé polovině roku 2011 střetly ve dvou bodech, a to v červenci a září. Tato však bylo zapříčiněno tím, že v deníku Haaretz se žádné články, zmiňují postavu syrského prezidenta Bašára al-Assada, neobjevily. S u mírnějším postojem operují oba dva deníky na podzim, kdy mělo dojít k k dohodě mezi Arabskou ligou a Sýrii o ukončení násilí. Násilí vůči prostupujícím se však i nadále zvyšovalo, což se odrazilo i na rétorice obou médií, jak můžeme vidět na grafu koncem roku 2011.

Graf 1: Vlastní zpracování

3.1.2 Bašár al-Assad v roce 2012

I v případě roku 2012 byl mediální obraz Bašára al-Assada negativní. V tomto roce bylo v deníku The Jerusalem Post analyzováno 75 mediálních sdělení a v případě deníku Haaretz bylo analyzováno 23 mediálních sdělení. I v tomto roce věnoval deník The Jerusalem post postavě Bašára al-Assada třikrát více prostoru než deník Haaretz.

V deníku The Jerusalem Post bylo uděleno negativní hodnocení ve stupni -2 pouze ve dvou případech (3 %). Negativní hodnocení -1 bylo uděleno ve 26 mediálních sdělení (35 %). Neutrální ohodnocení 0 získalo 47 článků (63 %). V tomto roce tedy neutrální hodnocení

vzrostlo oproti minulému roku o 6 %. V deníku Haaretz bylo negativní hodnocení -2 uděleno pouze v jednom případě (4 %). Negativní hodnocení -1 bylo uděleno v 5 mediálních sdělení (22 %) a neutrální hodnocení 0 bylo uděleno v 17 případech (74 %). V deníku Haaretz tak můžeme zaznamenat značný procentuální růst v neutrálním hodnocení oproti minulému roku, a to o 46 %. V roce 2012 nebylo v žádném z deníků uděleno pozitivní hodnocení.

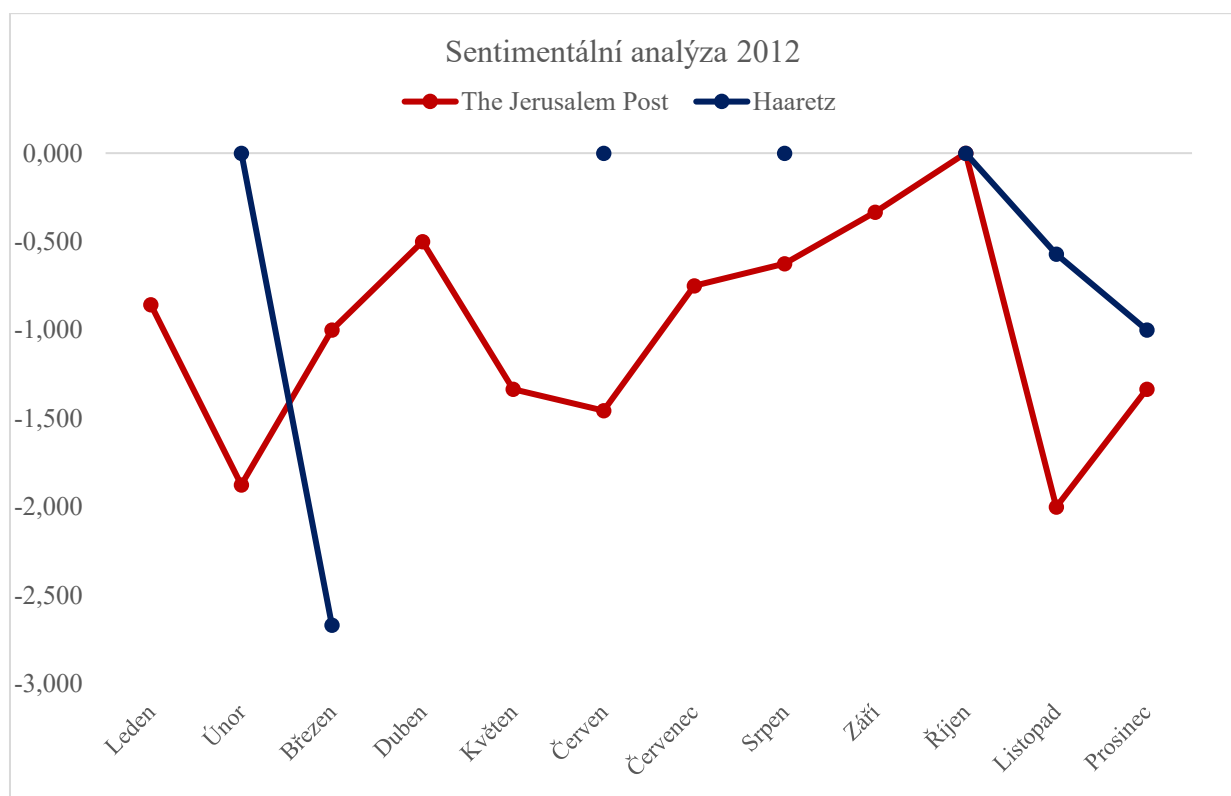
V roce 2012 v deníku Haaretz nebyly vydávané články rovnoměrně napříč kalendářním rokem, tudíž mediální sdělení o Bašárovi al-Assadovi se objevují až na konci února s kontinuitou do konce března. Znovu však deník Haaretz informuje o syrském prezidentovi až v červnu, srpnu a s jedním článkem v říjnu. Kontinuita článků nastává znovu až v listopadu a pokračuje do konce roku 2012. Z toho důvodu jsou jednotlivé časové mezery v grafu znázorněny jednotlivými body bez spojnice.

Větších výkyvů mezi křivkami si můžeme povšimnout na grafu 2 níže zejména v letních měsících. Tyto výkyvy byly způsobeny větším množstvím mediálních sdělení s neutrální hodnotou 0. Tato mediální sdělení se o Bašáru al-Assadovi zmiňovala v naprosté většině případů pouze okrajově, tudíž jejich vyznění muselo být označeno jako neutrální. Velkého poklesu u deníku The Jerusalem Post si můžeme povšimnout v květnu, kdy deník informoval o masakru více jak stovky civilistů ve městě Houla. V deníku Haaretz se však v tomto období žádný podobný článek neobjevil. Tento fakt se odchyluje od stanovené hypotézy 1, která předpokládala, že právě deník Haaretz bude informovat o podobných událostech častěji. Od října do konce roku 2012 si můžeme znovu povšimnout velkého negativního poklesu. Tento pokles byl zapříčiněn eskalací násilí mezi prorežimními silami a rebely (opoziční síly). Deník The Jerusalem Post informoval o těchto událostech ve spojení zejména s Palestinci žijícími v Sýrii a bojující na straně syrského prezidenta Bašára al-Assada. Deník Haaretz však ve stejné době informoval o prezidentovi Bašáru al-Assadovi v odlišném kontextu. Mediální sdělení v deníku Haaretz se týkala především nově zveřejněné zprávy OSN obvinující Bašára al-Assada z využití tříštivých střel³⁴ proti svým vlastním občanům. Křivky deníků na grafu 2 se střetly v informování o stejné otázce na konci října 2012, kdy obě média informovala o Iránském nejvyšším představiteli Ajatolláhovi Ali Chomejmím, jenž obvinil Izrael z rozvracení muslimů.

---

³⁴ Tzv. „cluster bombs“.

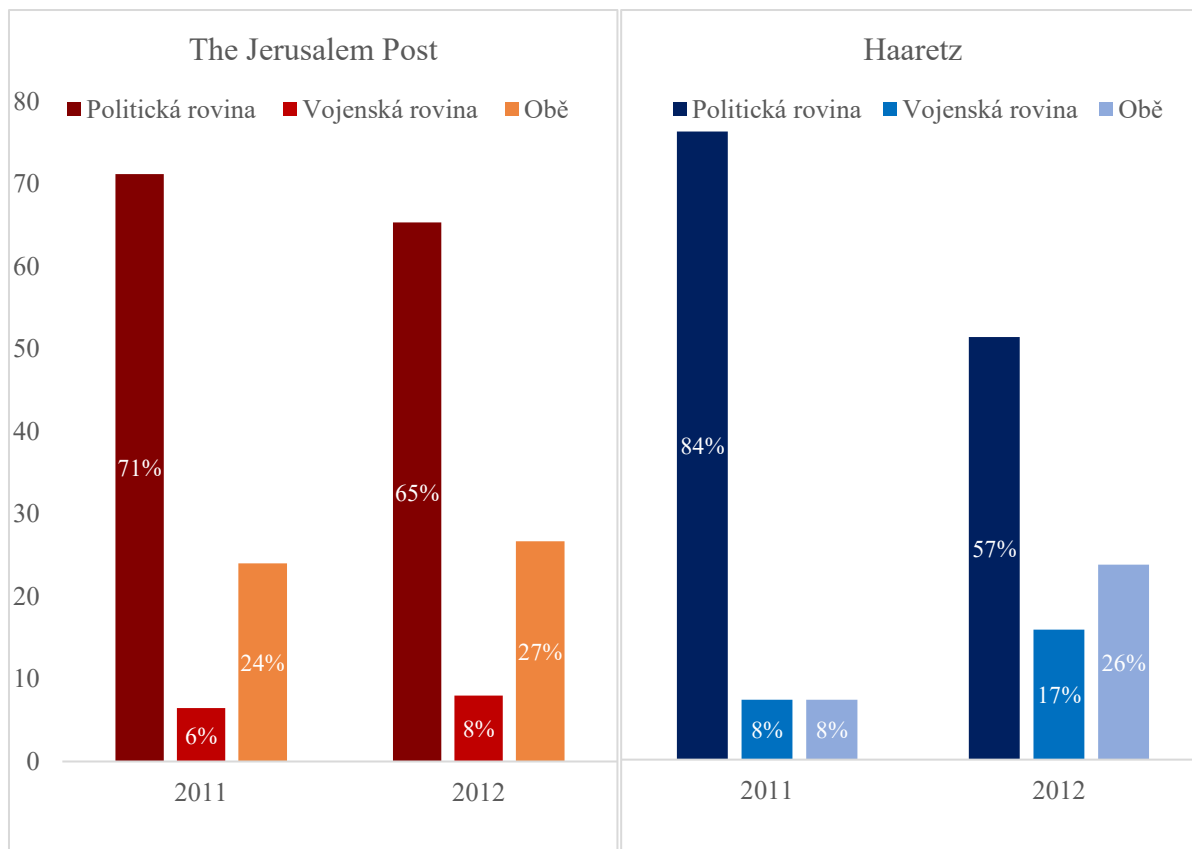
Z hlediska možné předpojatosti je nutné podotknout, že deník The Jerusalem Post v případě, pokud se jedná o osobní blogy autorů, upozorňuje čtenáře pod článkem. Osobní blogové příspěvky tak nereflektují názor deníku The Jerusalem Post. Z celkového počtu 183 analyzovaných mediálních sdělení v deníku The Jerusalem se pouze v 7 případech jednalo o blog. U ostatních autorů přispívající do názorové sekce deníku The Jerusalem Post, zahrnující příspěvky od domácích i zahraničních akademiků, se toto upozornění nezveřejňuje. U deníku The Jerusalem Post bylo více jak 50 % mediálních sdělení týkající se Bašára al-Assada v roce 2011 zařazeno pod názorovou sekci. V roce 2012 se jednalo zhruba o stejný poměr. V případě deníku Haaretz názorovou sekci v roce 2011 tvořilo pouze 12 % analyzovaných sdělení související s Bašárem al-Assadem. V roce 2012 se však počet zvýšil a názorová sekce dosahovala 48 %. Dále je nutné uvést, že Bašár al-Assad začal vykazovat nezávislé novináře ze Sýrie již na jaře 2011, tudíž bylo pro novináře obtížné ověřovat informace z nezávislých zdrojů.

Graf 2: Vlastní zpracování

3.2 Bašár al-Assad v politicko-vojenské rovině

Mediální sdělení týkající se postavy syrského prezidenta Bašára al-Assada a jeho režimu, můžeme rozdělit do dvou kategorií. První kategorie je politická rovina, kdy deníky Haaretz a The Jerusalem Post informovaly o syrském prezidentovi Bašáru al-Assadovi v kontextu politického dění. Jedno se zejména o události Arabské jara, zahrnují demonstrace, politické analýzy či zamyšlení autorů o budoucím geopolitickému uspořádání v regionu. Druhá vojenská rovina, se týkala prezidenta Bašára al-Assada v kontextu vojenských operací v Sýrii, chemických zbraní, potenciálního vlastnictví jaderného materiálu či oblasti bezpečnosti politiky Izraele. Jak můžeme vidět na grafech 3 a 4 níže, v roce 2011 z drtivé většiny převažovaly mediální sdělení v obou denících na politické rovině. U deníku The Jerusalem Post se jednalo v roce 2011 o 77 mediálních sdělení v politického rovině (71 %). Ve vojenské rovině se jednalo pouze 7 mediálních sdělení (6,5 %). Vyskytovala se však sdělení zahrnují oba aspekty, a to ve 24 případech (22 %). U deníku Haaretz se v roce 2011 jednalo o 21 sdělení v politické rovině (84 %), na vojenské úrovni se jednalo o 2 sdělení (8 %). Oba aspekty současně byly přítomny též 2 sdělení (8 %). V roce 2012 se počet politických sdělení u obou deníků snížil. U deníku The Jerusalem post o 6 % a deníku Haaretz o 27 %. Tento pokles můžeme vysvětlit vývojem Arabského jara v Sýrii a jeho změnu v konflikt. Z počátku se tak média soustředila na politickou rovinu, ale s postupným vývojem, kdy protesty přerůstali v ozbrojené konflikty, začaly oba deníky informovat více ve vojenské rovině.

Graf 3 a 4: Vlastní zpracování

Jak uvádí Kurt (2011) jedním z nejkontroverznějších problémů zemí Blízkého východu je vztah mezi politikou a armádou. Otec Bašára al-Assada Háfez Assad přišel k moci právě díky vojenskému puči v roce 1970, a jehož režim ustál vnitřní boje až do roku 2000, kdy svého otce ve funkci nahradil Bašár al-Assad. Již Háfez Assad si od samého počátku vážil armádu, a i díky ní se mu podařilo konsolidovat svou moc a vytvořit tak blok vojenské a politické moci. To bylo jednou z příčin mj. díky kterým se syrská armáda nezachovala jako např. ta v Egyptě či Tunisu, a v polovině března 2011 tak aktivně zasáhla proti masovým demonstracím a syrským civilistům.

Podíváme-li se na deník The Jerusalem Post a na mediální sdělení ve vojenské rovině v roce 2011, již od počátku protestů v Sýrii byl jako přední ohrožení pro Izrael zmiňován Írán, jenž Sýrii dlouhodobě podporuje. Spolu s Íránem tak byla často zmiňována i hnutí Hizballáh a Hamás, jenž hlavními nepřáteli Izraele. Deník The Jerusalem Post se především soustřeďoval na události, které by mohly mít dopad na bezpečnostní politiku Izraele. Ve kontextu Sýrie tak byl značný prostor věnován i např. Egyptu s nímž má Izrael uzavřenou mírovou smlouvu, ale i např. Libyi a vojenské intervenci NATO. Mezi další často zmiňované události v roce 2011

patřily např. přesuny tankový konvojů z hlavního města Damašku do blízkosti sporného území Golanských výšin. V politické rovině byla vyzdvižována zejména témata týkající se odstoupení syrského prezidenta Bašára al-Assada ze své funkce či implementace reforem žádaných demonstranty. Sýrie byla často předmětem analýz v širším kontextu Arabského jara a komparována zejména s Libyí, Egyptem a Jemenem. Často také byla negativně zmiňovaná i zahraniční politika bývalého prezidenta Baracka Obamy a jeho administrativy na Blízkém východě. Ze západních mocností byla silně kritizována i Evropská unie, a to zejména za její zpomalené reakce ve formě sankcí vůči Sýrii.

V deníku Haaretz se v roce 2011 z celkového počtu sdělení nejčastěji jednalo o věcné reportáže o každodenním vývoji protestů či zásahů vůči protestujícím, jako je např. počet zabitých osob. V názorové sekci se pak autoři věnovali zejména obdobným hrozbám pro Izrael v čele s Iránem. V politické rovině se pak jednalo zejména o podobná témata jako v deníku The Jerusalem Post. Mezi nejčastěji zmiňovaná témata patřila rezignace prezidenta Bašára al-Assada ze své funkce, implementace žádaných reforem či ukončení násilí. Ze světové politiky v kontextu Sýrie a Bašára al-Assada byla vyzdvižována zejména nečinná politika administrativy bývalé amerického prezidenta Baracka Obamy a americké ministryně zahraničí Hillary Clintonové. V této otázce byla zmiňována též i nečinnosti Evropské unie.

V roce 2012 zůstala témata v obou denících víceméně stejná, avšak poměr mezi zprávami informující o dalších obětech a vojenských operacích se zvýšil, jak bylo uvedeno výše. V obou denících se s větší intenzitou věnoval prostor zejména Iránů a jaderným zbraním, které by dle autorů mohly být odpáleny ze syrského území.

3.3 Izraelský narativ demokracie

Gordon (2010) ve své práci zkoumá izraelská média a jejich percepci Arabského jara jako střetu etnik a náboženských či kmenových skupin³⁵. Toto zobrazení dle autora zapadá do reprezentativního rámce Izraele jako „ostrova civilizace obklopeného divochy“. Tato koncepce se dále odráží v regionálních vztazích Izraele s jejími sousedy. Dle Gordona tak izraelská média využila této metafory v informování o Arabském jaru a jeho potenciálnímu dopadu na Izrael. K adopci této rétoriky napomohl svým výrokem i bývalý ministr obrany

---

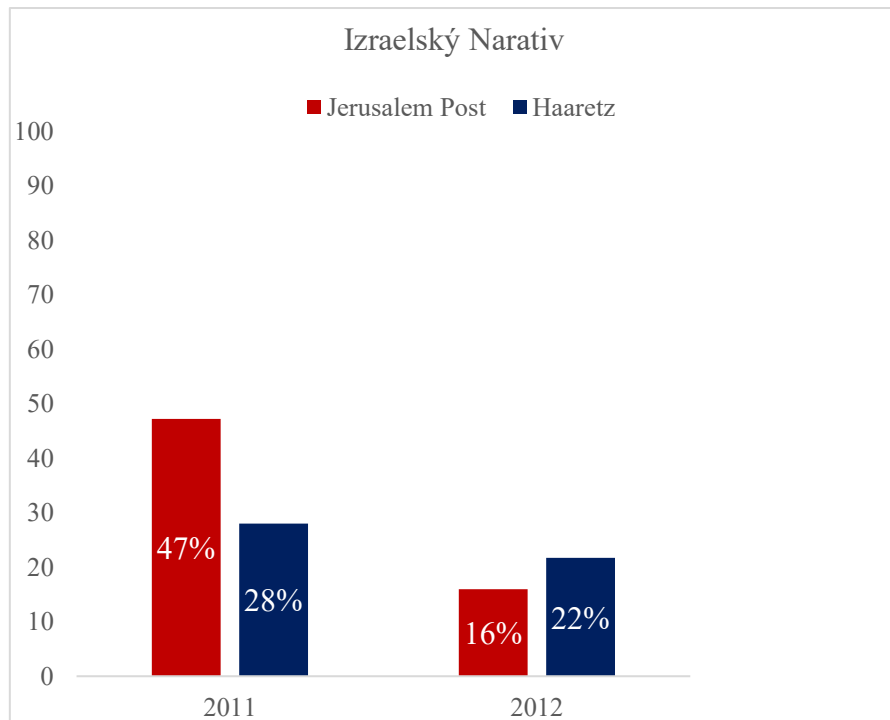
³⁵ V případě Sýrie Sunnité vs. Alawité

Ehud Barak, kdy označil Izrael jako „vilu v džungli³⁶“. Tento výrok se stal v Izraeli proslulým přirovnáním, jež mnozí komentátoři převzali za své a nahlíželi tak na události Arabského jara právě skrze tento konceptuální rámec (Gordon, 2011, s. 106). V této bakalářské práci jsem navázala na analýzu Gordona (2011) a sledovala tak, jestli se stejný narativ nachází v izraelských médiích Haaretz a The Jerusalem Post, avšak v jejich anglických edicích.

Přítomnost daného narativu v mediálních sděleních byl zaznamenám pro snadnější statistické zpracování pomocí slov „ano“, v případě jeho výskytu v daném sdělení, a „ne“ pokud se narativ v článku nevyskytoval. Jak můžeme vidět na grafu 5 níže, v roce 2011 i v roce 2012 byl zmíněný narativ přítomen v obou zkoumaných denících. Hypotéza 3, která předpokládala výskyt tohoto narativu i ve zkoumaných denících The Jerusalem Post a Haaretz, tak byla prokázána jako platná. V deníku Haaretz se v roce 2011 objevil narativ v 7 mediálních sděleních (28 %) a v deníku The Jerusalem Post se objevil v 51 článcích (47 %). V roce 2012 se však procentuálně počet přítomných narativů snížil, u deníku Haaretz se objevil v 5 článcích (22 %) a v deníku The Jerusalem Post se objevil pouze ve 12 mediálních sdělení (16 %). Snížení tohoto počtu můžeme znovu vysvětlit vývojem Arabského jara v Sýrii. Z počátku se naprostá většina mediálních sdělení týkala zejména politické roviny, tedy např. přelévání protestů z ostatních zemích regionu do Sýrie. V roce 2012 však počet sdělení týkající se vojenské roviny, tedy informování např. o vojenských operacích či zásahu režimu vůči prostojům zvýšil. V tomto roce klesl počet sdělení zahrnující analyticko-politickou rovinu, tudíž klesl i počet přítomných narativů. Demokratický narativ je tak příznačný pro Izrael zejména v politické rovině mediálních sdělení.

---

³⁶„Villa in the jungle“

Graf 5: Vlastní zpracování

Jak ve své analýze uvádí Gordon (2011) Arabské jaro v Sýrii bylo v izraelských médiích vyobrazováno jako boj Sunnitských muslimů (rebelů) proti Alawitské menšině, jež symbolizována postavou Bašára al-Assad. Protesty v Sýrii tak byly prezentovány jako nábožensky motivované, jež nemají tedy „nic společného s demokracií“. Jak Dále uvádí Gordon izraelská média se jen v několika případech zmiňovala o protestujících jako o ženách, studentech či umírněné opozici. Jako opozici vyzdvihovala islamistické skupiny např. v mnoha případech Muslimské bratrstvo, které média spojila s Arabským jarem jako potenciální ohrožení Izraele. Ve skutečnosti však bylo Muslimské bratrstvo³⁷ v Sýrii jen malou částí opozice, a které se urychleně rozpadlo již na samém počátku (Blanga, 2017). Další důležitou charakteristikou, kterou Gordon uvádí je, že izraelská média nevěří, že by se Sýrie (ale i ostatní země Arabského jara byly schopny demokracie, z nichž některá zacházejí do kontroverzních hypotéz typu, že *“Izrael doposud podepsala mírové smlouvy jenom s tyrany, tudíž by pro ni bylo o mnoho těžší je vyjednat s novými demokraciemi, protože ty by nebyly schopni přijmout izraelské požadavky“* (Gordon, 2011, s. 114).

³⁷ Muslimské bratrstvo bylo v době Arabského jara v Sýrii dávno roztržštěné s minimální podporou, od roku 1982 bylo v Sýrii členství v hnutí zakázáno (po tzv. masakru v Hamá). Srovnávat jeho vliv v Egyptě a v Sýrii v tomto kontextu, jak uváděli dle Gordona (2011) izraelská média je irelevantní.

Některé z výše zmíněných atributů izraelských médií popsané Gordonem můžeme nalézt v obou denících Haaretz a The Jerusalem Post. Podíváme-li se na tyto charakteristiky v deníku Haaretz, můžeme nalézt téměř identické charakteristiky, jak stanovuje Gordon ve svém výzkumu popsaném výše. Salman Masalha (2011) ve svém článku z března 2011 uvádí, že i když je Sýrie jiná než Egypt, v němž hovoří mj. o Muslimském bratrstvu, v případě Sýrie se však jedná o tzv. „*kmenový imperialismus, který vládne brutálním terorem a útlakem*“ a takový režim je dle ní „*zcela ponořený v krvi*“. Tyto citace nepřímo, avšak v kontextu autora článku potvrzují Gordonovy argumenty o izraelských médiích, které se snaží vyobrazovat Arabské jako boj mezi Sunnity a Šíity (Alawity) či jako boj mezi zneprátenými a dlouhodobě utlačovanými etniky/kmeny. Dále také autorka dodává, že se „*nejenom židé, ale i ostatní arabští lídři modlí za přežití Assadova režimu*“. Tato citace navazuje na Gordonův argument o tom, že pro Izrael a její udržitelnost mírových smluv na Blízkém východě je výhodnější udržení status quo, tedy země jako Sýrie v čele s autoritářským prezidentem.

Podíváme-li se na některé články v deníku The Jerusalem Post ve stejném období, nenajdeme v jednom jediném článku takový počet Gordonových charakteristik jako v článku z deníku Haaretz. Avšak napříč články zejména z názorové sekce je možné některé z nich nalézt. Článek Davida Camerona (2011) z února 2011, který ve svém článku odkazuje na „*Historii, jež dokazuje na mnoha případech, kdy revolty proti režimu vyústily i v režimy ještě více tyranské než ty, proti nimž byly vedeny*“. A dále uvádí, že „*Alawité, kteří dominují armádě ví velice dobře, že pokud Assadův režim padne, jejich ekonomické a sociální privilegia zmizí s nimi*“. Tato citace podporuje Gordonův argument o izraelských médiích a jejich prezentování Arabského jara jako etnicko/kmenového náboženského boje. V březnu 2011 Daniel Pipes (2011) ve svém článku uvedl „*V Libyi, Sýrii a Jemenu, méně v Egyptě, mají islamisté signifikantní příležitost rozšířit svou moc*“. V kontextu článku autor vyobrazoval protesty ve výše zmíněných zemích jako náboženský boj, což také potvrzuje Gordonův argument o izraelských médiích a jejich percepci Arabského jara jako nábožensky motivovaného protestu. Dále autor v článku uvádí, že „*Pokud dynastii Assadů potká smrt, bude to mít potenciálně ničující důsledky pro Alawitskou menšinu, z níž Bašár al-Assad pochází. Sunnitští islamisté, kteří mají šanci Assada porazit, se pravděpodobně vymaní z bloku rezistence vedené Iránem, čímž mám na mysli, že jakákoliv změna režimu bude mít smíšené důsledky pro Západ, a zejména pro Izrael*“. Tato citace potvrzuje další z Gordonových charakteristik, kdy izraelská média odrážející výhodnost status quo v podobě

autoritářských režimů namísto demokratických. V dalším článku z března 2011 Jonathan Spyer (2011) hovořil o protestujících proti režimu Bašára al-Assada jako o „*Protestujících, kteří pocházejí ze 75 % muslimské většiny v Sýrii...*“ Tato citace kombinuje další dvě z Gordonových hypotéz, kdy izraelská média nehovoří o protestujících jako o sociálních skupinách napříč společností (ženy, studenti apod.), ale namísto vyobrazují protestující etnicky či nábožensky motivované, v tomto případě jako Sunnitě vs. Alawité.

Závěr

Bakalářská práce se zabývala mediálním obrazem syrského prezidenta Bašára al-Assada v Izraelských médiích The Jerusalem Post a Hareetz, přesněji jejich online edicemi vydávaných v anglickém jazyce. Cílem této práce bylo stanovit, jak se proměnil mediální obraz Bašára al-Assada v daných médiích v době Arabského jara v Sýrii (2011-2012).

V první teoretické části byla pozornost věnována normativní teorii médií, objektivitě médií, médiím a jejich roli ve společnosti, stejně tak jako v politice a mezinárodních vztazích. Dále se práce věnovala konstrukci mediálního obrazu a charakteristice obou zkoumaných médií. Ve druhé metodologické části byl nabídnut všeobecný přehled výhod a nevýhod kvantitativní a kvalitativní metodologie a zdůvodnění výběru smíšeného výzkumu v této práci. Třetí část bakalářské práce byla věnována analýze sesbíraných dat, tedy dohromady 231 mediálních sdělení z deníků The Jerusalem Post a Haaretz, zaznamenaných ve statistické formě v programu Microsoft Excel.

V metodologické části byly stanoveny tři výzkumné otázky, na které se tato práce snažila odpovědět.

1. Jak se v letech 2011-2012 proměnil mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada na zpravodajském serveru Jpost.com?

V deníku The Jerusalem Post bylo ve zkoumaném období analyzováno 183 mediálních sdělení, zmiňující ve svém obsahu postavu Bašára al-Assada. V deníku The Jerusalem Post byl mediální obraz Bašára al-Assada ve zkoumaném období negativní. V roce 2011 byl však mediální obraz syrského prezidenta umírněnější ve srovnání s deníkem Haaretz, avšak byl vyhodnocen stále jako negativní. Hypotéza 1, která předpokládala, že mediální obraz Bašára al-Assada bude ve zkoumaných denících odlišný. Kdy na základě ideologické rozdílnosti deníku, v deníku Haaretz měl být mediální obraz Bašára al-Assada ve zkoumaném období kontinuálně silně negativní a u deníku The Jerusalem Post měl být spíše neutrální. Tato hypotéza byla vyhodnocena jako neplatná. Deník Jerusalem Post tak nebyl ve své rétorice spíše neutrální, ale naopak negativní.

2. Jak se v letech 2011-2012 proměnil mediální obraz syrského prezidenta Bašára al-Assada na zpravodajském serveru Haaretz.com?

V deníku Haaretz bylo analyzováno 48 mediálních sdělení ve zkoumaném období zmiňující postavu Bašára al-Assada. Deník Haaretz byl v roce 2011 ve své rétorice k Bašáru al-Assadovi silně negativní ve srovnání s deníkem The Jerusalem Post, jak předpokládala Hypotéza 1. Avšak v polovině roku 2012 si k prezidentu Bašáru al-Assadovi udržel neutrální postoj, a naopak deník The Jerusalem Post o něm informoval negativně. Tudíž ani v případě deníku Haaretz nemůže vyhodnotit Hypotézu 1 jako validní. Oba dva deníky v daném období informovala o postavě Bašára al-Assada negativně, i když byl v roce 2011 deník The Jerusalem Post umírněnější v negativní rétorice, v roce 2012 byla jeho rétorika negativnější než u deníku Haaretz, který se v polovině roku 2012 držel neutrální linie.

Na základě výzkumu můžeme konstatovat, že i když je ideologická rozdílnost deníků Haaretz a The Jerusalem Post znatelná zejména ve vnitropolitických otázkách, u zahraniční politiky tomu tak být nutně nemusí. Ideologie v otázce Sýrie a prezidenta Bašára al-Assada se tak nepotvrdila jako určující. Budoucí výzkum by se tak mohl věnovat ideologii daných médií v odlišných otázkách zahraničí politiky Izraele.

3. Jaká témata a události byly v letech 2011-2012 často zmiňovány a vedly tak k rozdílným pohledům zkoumaných deníku na syrského prezidenta Bašára al-Assada?

V deníku The Jerusalem Post byly identifikovány klíčové události týkající se postavy Bašára al-Assada, které můžeme rozdělit do dvou kategorií, tedy ty v politické rovině a události týkající se roviny vojenské. V politické rovině se jednalo zejména o mediální sdělení, kde političtí představitelé, nejčastěji ze Západu v čele se Spojenými státy či Evropskou unií, vyzývali syrského prezidenta k odstoupení ze své funkce. V politické rovině se mediální sdělení též týkala politických analýz, jejichž byla Sýrie součástí společně s ostatní zeměmi regionu, a to především s Libyí, Egyptem a Jemenem. Ve vojenské rovině byla identifikována jako hlavní témata a události především ve spojitosti s tzv. nepřáteli státu Izrael, v čele s Iránem či hnutími Hizballáh a Hamás, které byly podporované syrským režimem. Tyto hrozby prostupovaly mediálními sděleními již od počátku a kontinuálně tak byly zmiňovány

napříč zkoumaným obdobím. V deníku Haaretz se jednalo v celkovém kontextu o podobná témata.

V roce 2011 v naprosté většině převažovala mediální sdělení na politické rovině, a to u obou deníků. V roce 2012 se však počet mediálních sdělení týkajících se vojenských operací v obou denících zvýšil, u deníku Haaretz dokonce razantně. Hypotéza 2, která předpokládala, že s vývojem Arabského jara v Sýrii se tematika obou médií bude proměňovat, se tak potvrdila jako validní. Tato hypotéza vycházela z předpokladu založenému na vývoji konfliktu, kdy se poklidné protesty přeměnily v násilný konflikt.

Na základě charakteristiky izraelských médií stanovených Gordonem (2011), byl v obou denících zkoumán izraelský narativ demokracie. Tedy narativ, kdy byl stát Izrael přirovnáván k „ostrovu“ demokracie, a jenž je obklopen režimy neschopnými demokratizace. Tato práce si však nekladla za cíl ověřit, jestli je tento narativ platný či nikoliv nebo zda jsou země Blízkého východu opravdu neschopné se demokratizovat. V této bakalářské práci bylo zkoumáno, zdali se tento narativ nachází v anglických edicích deníků Haaretz a The Jerusalem Post. V obou denících ve zkoumaném období byl tento narativ identifikován. V roce 2012 se však jeho četnost u obou médií snížila. Hypotéza 3, která předpokládala, že tento narativ bude přítomen ve zkoumaných médiích, se tak potvrdila jako validní. Na základě ověření této hypotézy tak můžeme konstatovat, že izraelská média a jejich anglické edice, které míří převážně na židovskou diasporu ve světě, vyzdvihují ve svém obsahu arabsko-židovské vidění politiky v regionu. Tedy, že pouze židé, jsou schopni demokratického státního uspořádání a arabské státy toho schopni nejsou. Média tak především zdůrazňují protesty Arabského jara jako nábožensky motivované, a nikoliv jako socio-ekonomické protesty ve jménu reform.

Summary

The present research examined the media image of Syrian president Bashar al-Assad in Israeli daily coverage of The Jerusalem Post and Haaretz news websites during the Arab Spring (2011-2012). In the first theoretical part, I have discussed the normative theory of the media, objectivity of the media, role which media plays in the society, politics and in international relations. Moreover, I focused on how media image is constructed and described characteristics of both examined media. In the second methodological part, a portion of

attention was given to qualitative and quantitative research methods and its disadvantages which can be avoided in mixed research methods, which I discussed in the second part. In the third part, I analyzed collected data from The Jerusalem Post and Haaretz, overall 231 media content. The research questions this thesis aimed to answer was the following:

1. Has the media image of Bashar al-Assad changed during the years 2011 and 2012 on the web Jpost.com?

The media image of Bashar al-Assad in the daily The Jerusalem Post was rather negative in 2011 and in 2012. The Hypothesis 1, in which I predicted that the media image of Bashar al-Assad in the Jerusalem Post will rather be neutral, was proven not valid.

2. Has the media image of Bashar al-Assad changed during the years 2011 and 2012 on the web Haaretz.com?

The media image of Bashar al-Assad in the daily Haaretz was in 2011 more negative than in the Jerusalem, but in mid-2012 the media image in Haaretz was rather neutral. The the second part of Hypothesis 1, in which I predicted that the media image of Bashar al-Assad in Haaretz will be negative, was proven not valid. We can argue, that the ideology of both examined media is not present in foreign Israeli policy. Therefore the ideological polarization is rather present in domestic political issues in Israel.

3. What were the key events and developments that have lead to different views on Bashar al-Assad?

The research identified key events and developments during the Arab Spring in Syria, which were divided into two frameworks, political framework, and military framework. In the political framework Syrian president Bashar al-Assad was mentioned mainly in the context of his resignation, potential political reforms or protests. In the military framework, he was mainly mentioned as a potential threat to Israeli security for its ties to Iran, Hizballah, and Hamas. Moreover, Syria and Bashar al-Assad were often discussed in media contents from the Western perspective, including a critique of not-intervening by the United States and slow reaction from the European Union. These key themes were typical for both analyzed media during the year 2011 and 2012. In 2011 the media predominately focused on a political framework, but with the development of the Syrian conflict, the news concerning military news increased in both media. Hypothesis 2 in which I predicted that the evolvement of the

conflict and its the intensity of the military news will increase, was proved as valid. Furthermore, the research identified Israeli narrative of the „island of democracy“ in the Middle East, which was predicted in Hypothesis 3. This hypothesis was based on the argument of Neve Gordon, who in his research „Villa in the Jungle: The Arab Awakening through the Lens of the Israeli Media" identified that Israeli media tend to the Arab Spring through the lens of this narrative. Therefore Hypothesis 3 was proven valid.

Použitá literatura

Tato práce vychází zejména z následujících primárních zdrojů:

Haaretz, 31.1.2011-31.12.2012 [online]. Dostupné z: <https://www.haaretz.com/>

Jerusalem Post, 31.1.2011-31.12.2012 [online]. Dostupné z: <https://www.jpost.com/>

Monografie

BENNETT W. Lance; LAWRENCE, G. Regina a LIVINGSTON, Steven. 2007. *When the press fails political power and the news media from Iraq to Katrina*. Chicago: University of Chicago Press. ISBN 9780226042862.

BURTON, Graeme a JIRÁK, Jan. 2001. *Úvod do studia médií*. Brno: Barrister & Principal. Studium. ISBN 80-85947-67-6.

GABIAM, Nell. 2015. *The Politics of Suffering: Syria's Palestinian Refugee Camps*. Bloomington: Indiana University Press. ISBN: 978-0-253-02128-1 (cloth); ISBN: 978-0-253-02140-3

GEE, James Paul. 2010. *An introduction to discourse analysis: theory and method*. New York: Routledge. ISBN: 9780415585699.

HENDL, Jan. 2016. *Kvalitativní výzkum: základní teorie, metody a aplikace*. Čtvrté, přepracované a rozšířené vydání. Praha: Portál. ISBN 978-80-262-0982-9.

JAMAL, Amal. 2009. *The Arab Public Sphere in Israel Media Space and Cultural Resistance*. Indiana Series in Middle East Studies. Bloomington: Indiana University Press. ISBN 9780253353863.

JIRÁK, Jan a KÖPPLOVÁ, Barbara. 2007. *Média a společnost: stručný úvod do studia médií a mediální komunikace*. Vyd. 2. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-287-4.

JIRÁK, Jan a ŘÍCHOVÁ, Blanka. 2000. *Politická komunikace a média*. ISBN 80-246-0182-6

MCQUAIL, Denis. 2007. *Úvod do teorie masové komunikace*. Vyd. 3. Praha: Portál. ISBN 978-80-7367-338-3

ORCHER, Lawrence T. 2017. *Conducting research: social and behavioral science methods* [online]. Second edition. Abingdon: Routledge, 2017 [cit. 2018-04-09]. ISBN 978-1-

351-97066-2.

Dostupné

z:

<http://search.ebscohost.com/login.aspx?direct=true&scope=site&db=nlebk&db=nlabk&AN=1386625>

PETRUSEK, Miloslav. 1993. *Teorie a metoda v moderní sociologii*. Praha: Karolinum. ISBN 80-7066-799-0.

RABINOVICH, Itamar. 1998. *The Brink of Peace the Israeli-Syrian Negotiations*. Princeton, N.J.: Princeton University Press. ISBN 0691058687.

SCHEJTER, Amit. 2009. *Muting Israeli Democracy How Media and Cultural Policy Undermine Free Expression*. History of Communication. Urbana: University of Illinois Press. ISBN 9780252034589.

SILVERMAN, David. 2005. *Ako robíť kvalitatívny výskum: praktická príručka*. Bratislava: Ikar. Pegas. ISBN 80-551-0904-4.

SILVERMAN, David. 1993. *Interpreting qualitative data: methods for analysing talk, text, and interaction*. London: Sage Publications. ISBN 0-8039-8757-9.

STRAUSS, Anselm L. a CORBIN, Juliet M. 1999: *Základy kvalitativního výzkumu: postupy a techniky metody zakotvené teorie*. Boskovice: Albert. ISBN 80-85834-60-X.

SVOBODOVÁ, Jindřiška. 2016. *Manipulace a argumentace v politickém a mediálním diskurzu*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci. ISBN 978-80-244-4923-4.

TANNEN, Deborah; HAMILTON, Heidi Ehernberger; SCHIFFRIN, Deborah a ADGER, Carolyn Temple. 2015. *The handbook of discourse analysis / edited by Deborah Tannen, Heidi E. Hamilton*. ISBN 9781119039778.

TEDDLIE, Charles a TASHAKKORI, Abbas. 2009. *Foundations of mixed methods research: integrating quantitative and qualitative approaches in the social and behavioral sciences*. Los Angeles: SAGE. ISBN 978-0-7619-3011-2.

Odborné časopisy

AALDERING, Loes a Rens VLIEGENTHART. 2016. Political leaders and the media. Can we measure political leadership images in newspapers using computer-assisted content analysis? *QUALITY* [online]. Roč. 50, č. 5: 1871-1905 [cit. 2018-05-09]. ISSN 00335177.

AGDEMIR, A. Murat. 2016. The Arab Spring and Israel's Relations with Egypt: A View from Turkey. *Israel Journal of Foreign Affairs* [online]. Roč. 10, č. 2: 223-235 [cit. 2018-05-08]. ISSN 23739770.

BANK, André. 2015. Comparative Area Studies and Middle East Politics after the Arab Uprisings. *Middle East: Topics & Arguments* č. 4: 20-27. DOI: 10.17192/meta.2015.4.3529. ISSN 2196629X.

BARON, Ilan Zvi. 2017 „The contradictions of Diaspora: A reflexive critique of the Jewish Diaspora's relationship with Israel“. *Journal of International Political Theory* [online]. Roč. 14, č.1: 85–106 [cit. 2018-03-28].

BLANGA, Yehuda. 2017. The Role of the Muslim Brotherhood in the Syrian Civil War. *Middle East Policy Council* [online] roč. 24, č. 3 [cit. 2018-03-28]. Dostupné z: <http://www.mepc.org/journal/role-muslim-brotherhood-syrian-civil-war>

CAFÉ, Arruda Lígia Maria a SOUZA, Renato Rocha. 2017. Sentiment Analysis and Knowledge Organization: An Overview of the International Literature. *Knowledge Organization* roč.44, č. 3: 199-214. ISSN: 09437444.

COHEN, Yoel. 2017. The Media Challenge to Haredi Rabbinic Authority in Israel (Le Défi Médiatique À L'Autorité Rabbinique Haredi En Israël). ESSACHESS. *Journal for Communication Studies* [online]. Roč. 10, č. 2(20): 113-128 [cit. 2018-05-30]. Dostupné z: SSRN: <https://ssrn.com/abstract=3124458>

COMAN, Claudiu; REZEANU, Catalina-Ionela; MIHALTE, Sandu-Ioan a KISS, Robert. 2018. Highlighting the image of the local government institutions in mass media based on the results of the content analysis. *Juridical Current* [online]. Roč. 21, č. 1: 39-56 [cit. 2018-05-09].

DAJANI, Munther. 2012. Analyzing the Obvious: Is It the Culture of Civil Unrest or the Culture of Uncivil Rest That Needs to Be Revisited in the Arab World? *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics and Culture* roč. 18, č. 1: 5-10.

DAVISON, Stephanie. 2015. An Exploratory Study of Risk and Social Media: What Role Did Social Media Play in the Arab Spring Revolutions? *Journal of Middle East Media* [online] č. 11: 1-33 [cit. 2018-05-03]. ISSN 19432224.

DENG-KER, Lee. 2014. An assessment of the Arab Spring in Egypt and Syria. *Dialogue & Alliance* [online]. Roč. 28, č. 1: 59-63 [cit. 2018-05-08].

DVOŘÁKOVÁ, Ilona. 2010. Obsahová analýza / formální obsahová analýza / kvantitativní obsahová analýza. *AntropoWebzin* [online]. Roč. 6, č. 2: 95-99 [cit. 2018-05-03]. ISSN: 1801-8807.

ELMAN, Miriam Fendius. 2012 The Arab Spring and the Future of Democracy in the Middle Eastern Studies. *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics and Culture* roč. 18. č. 1: 90-106.

FAREJ, Mohammad Nasr-allah; ALBATTAT, Ahmad Rasmi; NOOR Abdel Azeem a ALHASAN, Noor Abdel Azeem Eldeen. 2014. Media Coverage of Recent Crises in Middle East: Daily Jordanian Press Coverage of Events in Syria 2011-2013. *International Journal of Academic Research in Business and Social Sciences* [online]. Roč. 4 č. 4: 99 [cit. 2018-05-08].

GORDON, Neve. 2011. "Villa in the Jungle: The Arab Awakening through the Lens of the Israeli Media." *Middle East Law and Governance* [online]. Roč. 3, č. 1-2: 105–117 [cit. 2018-05-3].

GREENWOOD, Keith a JENKINS, Joy. 2015. Visual Framing of the Syrian Conflict in News and Public Affairs Magazines. *Journalism Studies* [online]. Roč.16, č. 2: 207-227 [cit. 2018-03-28]. ISSN: 1461670X.

HAMDAR, A. 2018. The Syrian corpse: the politics of dignity in visual and media representations of the Syrian revolution. *Journal for Cultural Research* [online] roč. 22 č. 1: 73–89 [cit. 2018-05-03]. DOI: 10.1080/14797585.2018.1429083. ISSN 17401666.

KLAUSEN, Jytte. 2015. Tweeting the Jihad: Social media networks of Western foreign fighters in Syria and Iraq. *Studies in Conflict and Terrorism* [online] roč. 38, č. 1: 1–22 [cit. 2018-05-03]. DOI: 10.1080/1057610X.2014.974948. ISSN 15210731.

KLEIN, Menachen. 2012. Is the Arab Spring Israel's Winter? *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics and Culture* [online]. Roč. 18. č. 1: 26-34 [cit. 2018-05-03].

KURT, Veysel. 2016. The Role of the Military in Syrian Politics and 2011 uprising. *Insight Turkey* [online]. Roč. 8, č. 2: 109-128 [cit. 2018-05-03]. ISSN: 1302177X.

- NEWMAN, David. 2002. Israel: The Myth of Left-wing Media control. *World Press Review* [online]. Roč. 49, č. 8 [cit. 2018-03-28].
- OLMERT, Josef. 2011. "Israel-Syria: The Elusive Peace." *DOMES: Digest Of Middle East Studies* [online]. Roč. 20, č. 2: 202-211 [cit. 2018-04-1].
- PODEH, Elie. 2012. Farewell to an Age of TyrannyM Egypt as a model of Arab Revolution. *Palestine-Israel Journal of Politics, Economics and Culture* roč. 18. č. 1: 10-18.
- PRESSMAN, Jeremy. 2007. Mediation, Domestic Politics, and the Israeli-Syrian Negotiations, 1991-2000. *Security Studies* [online] roč. 16, č. 3: 350-380 [cit. 2018-04-1]. ISSN 09636412.
- SIMONS, Greg. 2016. News and Syria: Creating key media moments in the conflict. *Cogent Social Sciences* [online]. Roč. 2, č. 1 [cit. 2018-05-05]. DOI: 10.1080/23311886.2016.1170583. ISSN 23311886.
- SPRINGER. 2010. Are Israel and Young American Jews Growing Apart: Debating the Distancing Hypothesis. *Contemporary Jewry* [online]. Roč. 30, č. 2/3 [cit. 2018-05-05].
- TENENBOIM-WEINBLATT, Keren; HANITZSCH Thomas a NAGAR, Rotem. 2015. Beyond peace journalism: Reclassifying conflict narratives in the Israeli news media. *Journal of Peace Research* [online]. Roč. 53, č. 2: 151–165 [cit. 2018-05-08].
- TSFATI, Yariv Tsfati a CHOTINER, Adi. 2016. „Testing the Selective Exposure–Polarization Hypothesis in Israel Using Three Indicators of Ideological News Exposure and Testing for Mediating Mechanisms“. *International Journal of Public Opinion Research* [online]. Roč. 28, č. 1: 1–24 [cit. 2018-04-01].
- VAGO, Raphael. 2013. Israel-diaspora relations: Mutual images, expectations, frustrations. *Romanian Journal of Society and Politics* [online]. Roč. 7, č. 1: 79-90 [cit. 2018-05-05]. ISSN 15825795.
- WEDEEN, Lisa. 1998. Acting As If: Symbolic Politics and Social Control in Syria. *Society for Comparative Study of Society and History* roč. 40, č. 3: 503-523.
- YARCHI, Moran. 2018. “The impact of anti-democratic actions on a country’s international image, as projected in the foreign press and on social media: The case of Israel”. *Democracy and Security* [online]. Roč. 14, č. 2: 159–173 [cit. 2018-04-01].

ZWIER, Paul J. 2015. Social media and conflict mapping in Syria: Implications for peacemaking, international criminal prosecutions and for TRC processes. *Emory International Law Review* [online]. Roč. 30, č. 2: 169-212 173 [cit. 2018-05-05]. ISSN 10522840.

Elektronické zdroje

COHEN, Yoel. 2007. Haaretz. *Encyclopaedia Judaica* [online]. S. 168 [cit. 2018-03-28].

COHEN, Yoel. 2007. Jerusalem Post. *Encyclopaedia Judaica* [online]. S. 240 [cit. 2018-03-28].

COHEN, Yoel. Israel Society and Culture: Haaretz. *Www.jewishlibrary.org* [online]. 2nd ed. [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/haaretz>

COHEN, Yoel. Jerusalem Post. *Www.jewishlibrary.org* [online]. 2nd ed. [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jerusalem-post>

DELLAPERGOLA, Sergio. 2016. World Jewish Population 2016. In Arnold Dashefsky and Ira M. Sheskin (Editors). *The American Jewish Year Book* [online]. Roč. 116: 253-332 [cit. 2018-03-28]. Dostupné z: <http://www.jewishdatabank.org/Studies/details.cfm?StudyID=831>

FRANTZMAN, Seth. 2014. Diagnosing Haaretz“. *Www.sethfrantzman.com*. Dostupné z: <https://sethfrantzman.com/2014/10/12/diagnosing-haaretz/>

Freedome of the press: Israel. 2011. *Www.freedomhouse.com* [online]. [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://freedomhouse.org/report/freedom-press/2011/israel>

Haaretz. *Jewishvirtuallibrary.org*. [online]. [cit. 2018-02-19] Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/haaretz>

HOWARS, Philip N.; DUFFY, Aiden; FREELON, Deen; HUSSAIN, Muzammil M.; MARI, Will a MAZIAD, Marwa. 2011. Opening Closed Regimes: What Was the Role of Social Media During the Arab Spring? *Project on information Technology & Political Islam* [online]. Working paper [cit. 2018-02-19] Dostupné https://deepblue.lib.umich.edu/bitstream/handle/2027.42/117568/2011_Howard-Duffy-Freelon-Hussain-Mari-Mazaid_PITPI.pdf?sequence=1&isAllowed=y

Israel-Hebrew – and English-Language Media Guide. 2008. *Open Source Center* [online]. Federation of American Scientist [cit. 2018-03-28]. Dostupné z: <https://fas.org/irp/dni/osc/israelmedia.pdf>

Jerusalem Post. *Jewishvirtuallibrary.org*. [online]. [cit. 2018-02-19]. Dostupné z: <http://www.jewishvirtuallibrary.org/jerusalem-post>

Middle East. *Internet World Stat: Usage and Population Statistics* [online]. [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.internetworldstats.com/middle.htm>

RYAN, Camille. *Language Use in the United States: 2011: American Community Survey Reports* [online]. 2012 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.census.gov/content/dam/Census/library/publications/2013/acs/acs-22.pdf>

VOLEK, Jaromír. 2013. Mediální obraz ve volební kampani In: *22. konference Člověk a média: Mediální obraz politiky(a)* [online]. Praha: 18. 4. 2013 [cit. 2018-03-28]. Dostupné z: http://www.clovekamedia.cz/konference/sborniky/cm_2013_jaro.pdf.

Novinové články

DRUCKMAN, Yaron. 2011. CBS: 27 % of Israelis struggle with Hebrew. *Www.ynetnews.com* [online]. 21. 1. 2011 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-4335235,00.html>

Euronews. 2011. Egypt and Tunisia's new 'Arab winter'. *Www.euronews.com* [online]. 8. 2. 2013 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <http://www.euronews.com/2013/02/08/egypt-and-tunisia-s-new-arab-winter>

Hayom Stuff. 2016. Once again, media survey puts Israel Hayom at No. 1 in Israel. *Www.israelhayom.com* [online]. 26. 7. 2016 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <http://www.israelhayom.com/2017/07/20/once-again-media-survey-puts-israel-hayom-at-no-1-in-israel/>

Jpost Stuff. 2011. Text of PM Binyamin Netanyahu's speech to the US Congress. *Www.jpost.com* [online]. 24. 3. 2011 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.jpost.com/Diplomacy-and-Politics/Text-of-PM-Binyamin-Netanyahus-speech-to-the-US-Congress>

LYNCH, March. 2011. Obama's 'Arab Spring'? *Www.foreignpolicy.com* [online]. 6. 1. 2011 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <http://foreignpolicy.com/2011/01/06/obamas-arab-spring/>

MASSAD, Joseph. 2012. The 'Arab Spring' and other American seasons. *Www.aljazeera.com* [online]. 29. 8. 2012 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.aljazeera.com/indepth/opinion/2012/08/201282972539153865.html>

REMNICK, David. 2011. The Dissenters: Haaretz prides itself on being the conscience of Israel. Does it have a future? [online]. *WW.newyorker.com* [online]. February 28, 2011 issue. Dostupné z: <https://www.newyorker.com/magazine/2011/02/28/the-dissenters>

STACK, Liam a ZOEPF, Katherine. 2011. Security Forces Fire on Protesters in Restive Syrian City. *Www.nytimes.com* [online]. 18. 4. 2011 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.nytimes.com/2011/04/19/world/middleeast/19syria.html>

TAHHAN, Zena. 2017. Why does Israel keep attacking Syria? *Www.aljazeera.com* [online]. 27. 10. 2017 [cit. 2018-05-02]. Dostupné z: <https://www.aljazeera.com/indepth/features/2017/10/israel-attacking-syria-171023081211645.html>

Text: Obama's speech in Cairo. 2009. *Www.nytimes.com* [online]. June 4, 2009 issue. Dostupné z: <https://www.nytimes.com/2009/06/04/us/politics/04obama.text.html>

Seznam příloh

Příloha č. 1: Sentimentální analýza Bašára al-Assada 2011 (graf)

Příloha č. 2: Sentimentální analýza Bašára al-Assada 2012 (graf)

Příloha č. 3: Bašár al-Assad v kontextu politiky 2011-2012 (graf)

Příloha č. 4: Bašár al-Assad v kontextu vojenských operací 2011-2012 (graf)

Příloha č. 5: Izraelský narativ 2011-2012 (graf)

Teze závěrečné diplomové práce

Katedra politologie IPS FSV UK

Příjmení, jméno: Tereza Plíštilová

Název Práce: Mediální obraz Bašára al-Assada: Komparativní analýza izraelských novin Haaretz a The Jerusalem Post

Vedoucí práce: Hana Kubátová, M. A., Ph. D

Název práce v AJ: Media image of Bashar al-Assad: Comparative analysis of israeli daily Haaretz and The Jerusalem Post

Studijní obor: Politologie a mezinárodní vztahy (Bc.)

Semestr zadání: letní

Ak. rok podání: 2016/2017

Předpokládány termín doručení: LS 2018 **Typ práce:** bakalářská

Zdůvodnění výběru práce (max 2000 znaků):

Syrský konflikt trvá již více než sedm let a je jednou z nejhroších humanitárních krizí 21. století. Válka v Sýrii si již během svého trvání vyžádala více jak sto tisíc obětí, novináře nevyjímaje. I když je syrský konflikt jeden z nejhůře mediálně pokrývaných konfliktů, zejména kvůli nemožnosti přístupu novinářů do oblastí ovládaných protirežimními skupinami, i přesto se tato válka často mění v souboj PR agentur, médií a propagandy podporovatelů stran konfliktu.

I přes Izraelskou neutralitu v tomto konfliktu je válka v Sýrii pro budoucí Izraelskou zahraniční politiku na Blízkém východě zásadní, zejména kvůli spornému území Golanských výšin. Otázkou nejen pro Izrael, ale i pro Blízký východ zůstává, kdo povede budoucí syrský režim.

V Izraeli žije jen 44 % světového židovstva, tedy více jak polovina židů žije v zahraničí, zejména ve Spojených státech (39,5 %), Francii (3,2 %) nebo ve Velké Británii (2,0 %). Více jak 75 % židů žijící v diaspoře nemluví hebrejsky, proto je pro ně dostupnost zdrojů týkajících se Izraele, v jiném než hebrejském jazyce, zcela zásadní. Z toho důvodu byla pro tuto práci vybrána periodika Haaretz a The Jerusalem Post, které jsou dostupné v plné verzi online a v anglickém jazyce (Jerusalem post i ve francouzském). Svým nákladem v zahraničí míří zejména na zahraniční čtenáře než na izraelské hebrejsky mluvící publikum.

Toto téma bylo dále zvoleno i proto, že v České republice je drtivá většina akademických prací zaměřena na izraelsko-české vztahy či vztahy Izraele a Spojených států amerických. Syrskou-izraelským vztahům v současné době tedy není věnována přílišná pozornost.

Předpokládaný cíl (max 1500 znaků):

Masová média v dnešním světě hrají jednu z nejdůležitějších rolí v globálním přenosu informací. Cílem této práce je analyzovat pohled na syrského prezidenta Bašára al-Asada skrze

dvě izraelská média: Haaretz a Jerusalem Post. Tyto dvě periodika byly mj. vybrány pro jejich politické zaměření, kdy Haaretz je zaměřen levicově a Jerusalem Post centristicky-pravicově, což nám dává možnost nahlédnout na danou problematiku dvěma rozdílnými politickými úhly. I z toho důvodu nebyl vybrán deník Hamodia, který je též dostupný v anglickém i francouzském jazyce a pravicově zaměřený jako Jerusalem Post, avšak pro jeho menší dopad v zahraničí byl upřednostněn Jerusalem Post (online edice Jerusalem Post se umístila mezi 3000 nejvyhledávanějšími webovými stránkami v USA). Dále tyto periodika byla vybrána pro svou dostupnost na internetu v anglickém jazyce a pro jejich mezinárodní dosah na zahraniční čtenáře. Dalším faktorem pro výběr byla i historická tradice, kdy obě média patří k nejstarším v zemi. Na základě analýzy těchto dvou médií, která mají větší mezinárodní než vnitrostátní dosah, bychom měli být schopni analyzovat odlišnost od oficiální propagandy izraelské vlády na danou problematiku v diaspoře. Díky diskursivní komparaci můžeme analyzovat, jak různorodě ideologicky zaměřené židovské skupiny mohou mít vliv na zahraniční politiku Izraele.

Metodologie práce (max 1500 znaků):

Pro tuto práci byla zvolena diskursivní komparativní analýza, tedy kvalitativní obsahová analýza článků dvou izraelských periodik: Haaretz a Jerusalem post za určité časové období (zatím nestanoveno). Metodologicky politologická část vychází z publikace P. Druláka: *Jak zkoumat politiku: Kvalitativní metodologie v politologii a mezinárodních vztazích*.

Pro metodologicky žurnalistickou část práce bude zkoumána normativní teorie médií. Dále bude zkoumáno, jaký vliv mají současná média na veřejný zájem a jaké normativní požadavky jsou potřebné pro kvalitní mediální produkci (objektivita, různorodost apod.)

Základní charakteristika tématu (max 1500 znaků):

Noviny Haaretz jsou nejstarší vydávané noviny v zemi, vydávané již od roku 1918. Jsou považovány za liberální a levicově zaměřené. V tištěné formě jsou dostupné v hebrejštině a angličtině, kdy anglická edice vychází spolu s International New York Times jako týdeník. V obou jazycích jsou dostupné na internetu, na webové stránce www.haaretz.com. Online edice Haaretzu, která je předmětem této práce, podává informačně široké pokrytí Izraele a politiky Blízkého východu, zahrnující diplomacii, arabsko-izraelský konflikt, izraelské politiky, mezinárodní vztahy s Iránem, Irákem, Sýrií, Libanonem a Palestinou a také zahrnuje svět byznysu a svět židů žijící v diaspoře.

Noviny Jerusalem Post vycházejí v anglickém a francouzském jazyce a jsou vydávané již od roku 1932. V minulosti byly považovány za levicově zaměřené, ale od 80. let 20. století nabrali pravicový kurz, a od roku 2004 zastávají spíše centristickou pozici. Jerusalem post bývá často zmiňován jako konkurent levicového deníku Haaretz.

Předpokládaná struktura práce (max 1400 znaků):

- 1) Úvod-zdůvodnění výběru tématu, vymezení cílů práce, stanovení hypotézy
- 2) Metodologie

- 3) Izraelsko-syrské diplomatické styky
- 4) Mediální válka v Sýrii
- 5) Židé žijící v diaspoře (USA, Francie, Velká Británie)
- 6) Haaretz

Historický kontext, mezinárodní dosah (náklad periodika v zahraničí, dosah na čtenáře ve vybraných zemích), dosah v Izraeli (náklad, dosah na tuzemské čtenáře), analytická část (vybrané časové období)

- 5) Jerusalem post

Historický kontext, mezinárodní dosah (náklad periodika v zahraničí, dosah na čtenáře ve vybraných zemích), dosah v Izraeli (náklad, dosah na tuzemské čtenáře, analytická část (vybrané časové období)

- 6) Závěr

Závěrečné zhodnocení, výsledky výzkumu, potvrzení nebo vyvrácení hypotézy

- 7) Reference

Přehled použité literatury a zdrojů

Základní literatura (10 nejdůležitějších titulů):

ANGRIST, Michele Penner. *Politics & society in the contemporary Middle East*. Second edition. ISBN 978-1-58826-908-9.

DRULÁK, Petr a kol. *Jak zkoumat politiku: Kvalitativní metodologie v politologii a mezinárodních vztazích*. Praha: Portál, 2008. ISBN 978-80-7367-385-1.

DRYSDALE, Alasdair a Raymond A. 1991. HINNEBUSCH. *Syria and the Middle East peace process*. New York: Council on Foreign Relations Press. ISBN 978-0876091050.

FAWCETT, Louise L'Estrange. 2005. *International relations of the Middle East*. Fourth edition. ISBN 978-0-19-870874-2.

Haaretz [online]. [cit. 2017-05-20]. Dostupné z: <http://www.haaretz.com/middle-east-news/syria>

McQUAIL, Denis. 2009. *Úvod do teorie masové komunikace*. 4., rozš. a přeprac. vyd. Praha: Portál, 639 s. ISBN 9788073675745.

SCHWEDLER, Jillian. 2008. *Understanding the contemporary Middle East*. Fourth edition. ISBN 978-1-58826-910-2.

The Jerusalem post [online]. [cit. 2017-05-20]. Dostupné z: <http://www.jpost.com/Israel-News/Politics-And-Diplomacy>

THORLEIFSSON, Cathrine. A. 2013. *fragile cold peace: the impact of the Syrian conflict on Israeli-Syrian relations* [online]. Norwegian peacebuilding resource centre, [cit. 2017-05-20]. Dostupné z: http://noref.no/var/ezflow_site/storage/original/application/ea883668809494555f78ac913f12a8ff.pdf

Vick, Karl. 2013. *Life on the Golan Heights echoes Israel's policy with Syria* [online]. Time World. [cit. 2017-05-20] Dostupné z: <http://world.time.com/2013/09/19/life-on-the-golan-heightsechoes-israels-policy-with-syria/#ixzz2j7L2p2IV>

Teze odevzdány dne:

podpis studenta/-ky

Schváleno vedoucím práce dne:

Schváleno garantkou/koordinátorem oboru dne:

podpis vedoucího práce

podpis garantky / koordinátora oboru